

VÁŽENÍ DIVADELNÍ PŘÁTELÉ,

když jsem si uvědomil, že nás v měsíci říjnu čeká docela významné jubileum, které získá v příštím roce díky magickému číslu 100 ještě mnohem patetičtější význam, pomyslel jsem si, že jednou z prvních věcí, kterou učíme své ještě ne vždy školou povinné děti, je znát adresu jejich domova. I dítě, které ještě neumí číst, by mělo odpovědět na otázku: „...jak se jmenuješ, holčičko, a kde bydlíš?“ následovně: „Jsem (třeba) Anička Ztracená a bydlím (třeba) na Masarykově 20 v Brně...“ Ale ouvej...! Jak to dát dohromady s tím, že ve stejný čas ty ještě ne zcela orientované děti učíme naší národní hymně, která začíná zvláštními slovy, která ještě mnohokrát z důvodu, jemuž zcela nerozumím, důrazně sentimentálně opakuje: „Kde domov můj...?“ Copak to nevíme? A jestli, ano, proč se s tím nutíme identifikovat v tak brzkém věku naše děti zrovna v té, pro nás i pro ně, docela důležité písničce, když se přece nedá tak lehce zapomenout na to, že je to pro nás všechny „zemský ráj to napohled“? Samozřejmě že vím, kdo text naší hymny napsal, kdy a za jakých okolností ji poprvé český národ slyšel, ale tak nějak mě její obsah zvláště znepokojuje.

A tak si říkám, co jsme to za národ, který opakovaně zehrá nad tím, že neví, kde je jeho domov... Souvisí to snad s tím, že když přiletíte do Ameriky, zjistíte, že Poláci, Číňané a jiní, včetně nepřekvapivě i Rusů, žijí nadále v tomto prostředí v ucelených komunitách na rozdíl od Čechů, Moravanů a Slezanů, kteří se dávno, a to před mnoha generacemi i aktuálně, zcela asimilovali... Souvisí to snad i s tím, že se Čech a Moravan a Slezan vždy snaží v kontaktu s jakýmkoliv jinozemcem jazykově přizpůsobit? Souvisí to snad s tím, že se u nás umíme mírně pomlouvat a nevázat si jeden druhého? A přitom jsem často, stejně jako mnozí z vás, na pochvalná konstatování cizinců o kráse naší země, o nádhře našeho města Brna, o srdečnosti lidí zde žijících, odpovídal zcela upřímně: „Vždyť právě proto tu bydlím...“ s přesvědčením, že právě zde a nikde jinde se nachází můj domov.

Nevolám po změně textu naší hymny, té krásné, mnohdy do očí slzy vhnánější písni. Volám však před tím jistě významným výročím roku 1918, jež nás v příštím roce, stejně jako v letech jiných čeká, po uvědomění si právě oněch konsekvencí, které z nás vytvořily sebevědomé lidi – občany vládnoucí o-jedinělou a nádhernou řečí, z níž, i z mnohého dalšího vyplývá, že jednoznačně, přes občasnou nejasnou a úpornou touhu po domově, velmi dobře víme, kde je to naše šťastné místo k žítí.

A když už jsem tak národnostně i místně brněnsky patetický, dovoluji si znovu upozornit na tu mimořádně krásnou českou řeč, skrze kterou se tu u nás doma i ve světě identifikujeme. Údajně je to druhá nejtěžší řeč k naučení, hned po čínštině, ale kolik nám přináší radosti a rozkoše! Ve světě, kde jazyky malých národů, a my malým (početně) národem jsme, zanikají, se můžeme nadále kouzelně těšit z její dokonalé všeobsažnosti, z její úžasné melodičnosti a z její bezpečné srozumitelnosti... tedy pokud si rozumět chceme... Užívejme si této radosti plnými doušky právě i ve vztahu k tomu, že nám naši předci tuto možnost svou odvážnou jasnozřivostí před 99 lety vybojovali. Stálo to za to...!

Na shledanou při divadelních oslavách našeho nádherného jazyka českého se s vámi za všechny kolegy těší

St. Moša
Stanislav Moša, ředitel MdB

DOKOŘÁN

ŘÍJEN
2017

CENA 25,- Kč

Alan Novotný přivezl několik fotografií ze svého zabraněného natáčení německého thrilleru.

O natáčení se dočtete více uvnitř revue v rozhovoru Alana s naším Miroslavem Homolou.

V Divadelním klubu se představila skupina Uber se svou novou zpěvačkou Evou Ventrubovou.

Jana Musilová zahájila výstavu fotografa jeff Kratochvíla v Galerii na Pekařské.

Pánové Hubert, Zdeněk a Jakub oslavili společně nekulaté narozeniny.

Marek Kolář a Pavla Princová se přidali ke gratulacím.

Ve foyer Hudební scény si o letních prázdninách řekli své „ano“ Jiří Ressler a Nikol Pospíšilová.

V oslavách se pokračovalo v Divadelním klubu za účasti hereckých kolegů.

LISTOVÁNÍ

V září se sešli zaměstnanci divadla na Činoherní scéně, aby zabýjili novou sezónu.

Ředitel divadla Stanislav Moša pogrataloval k narozeninám panu Jaroslavu Havlovi, který dlouhá léta dohlíží na bezproblémový chod našich představení.

V montážní hale proběhla výstava obrazů, plastik a šperků vyrobených zaměstnanci divadla.

Byl to již druhý ročník Divadelního salónu, na snímku autor obrazu Jaroslav Buben.

Loutka Jaroslava Milfajta zaujala čestné místo mezi ostatními výtvořry.

Herci se přišli podívat na díla svých kolegů.

Na Divadelním dvoře se sešli i rodiny herců, aby oslavily zahájení sezóny.

Dušan Vitáček uspořádal koncert na Moravském náměstí, na kterém představil písně ze svého debutového alba KDE.

Clarence Michael James Stanislaus Dennis (1896–1936), australský básník a žurnalista, pokračovatel tradice básní z buše. Syn hoteliéra, na kterýžto původ sváděl svoji celoživotní náklonnost k alkoholu. Po nepříliš úspěšných literárních začátcích, kdy publikoval své verše převážně v lokálních novinách a jejich sebrané vydání v roce 1913 také nebylo úspěšné, se proslavil až sbírkou básní o „sentimentálním pobudovi“ a jeho milostných peripetích, která vyšla v roce 1916 a rázem z něj učinila komerčně nejúspěšnějšího australského básníka. Následovaly další sbírky básní v podobném duchu, některé veleúspěšné, jiné méně, Dennis se však stal fenoménem právě a jedině *Písňemi sentimentálního pobudy*, na jejichž základě vznikly později divadelní adaptace, muzikál, ba dokonce i balet. Z jeho bohaté tvorby jsem si pro vás dovolil zčeštit báseň *A change of Air...*

Změna vzduchu

Jeden chlápek z Jilemnice
stále tloustl převelice,
aniž přílišně by jedl.

Přitom druhý chlápek z Pyšel
shltnul všechno na co přišel,
aniž kilo přibrat svedl.

Když však chlápek z Jilemnice
rychtářem byl zvolen Pyšel,
zhubl rázem převelice;
když to druhý chlápek slyšel,
rychle stěhoval se z Pyšel,
cílem byla Jilemnice –
od té doby, co tam přišel,
stále tloustne víc a více.

„Jákmile vám talent dopomůže
k penězům, v tu chvíli vám peníze
odpomohou od talentu.“

John Ernst Steinbeck (1902–1968)
byl americký spisovatel,
nositel Pulitzerovy ceny za román
Hrozny hněvu a Nobelovy ceny.

B | R | N | O |

STATUTÁRNÍ MĚSTO BRNO
FINANČNĚ PODPORUJE
MĚSTSKÉ DIVADLO BRNO,
PŘÍSPĚVKOVOU ORGANIZACI

MINISTERSTVO
KULTURY

PARTNEŘI DIVADLA

CARent

Mercedes-Benz

HOŠEK MOTOR

Mezi nebem a zemí. Dokonalá okna

Dopravní podnik města Brna a.s.

AUTOCONT

René Levínský
**DOTKNI SE VESMÍRU
A POKRAČUJ**

režie Hana Burešová

16. a 17. ZÁŘÍ 2017

PREMIÉRY NA ČINOHERNÍ SCĚNĚ

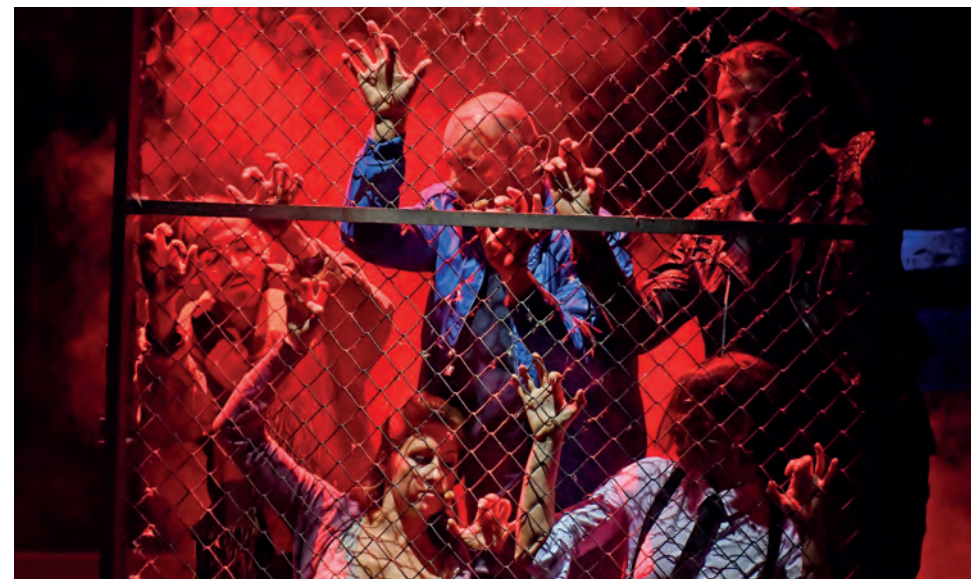
RENT S BRNĚNSKÝM RUKOPISEM UŽ NADCHNUL SLOVINCE A ČEKÁ HO BRNO

Člověk je smrtelný, láska je věčná. I toto téma zaznívá v muzikálu *Rent*, který bývá také označován podtitulem „miluj, žij a plať“. V každém případě je tato původně rocková opera Johnathana Larsona, který se bohužel americké premiéry nedožil, (zemřel den před jejím uvedením v roce 1996), svým námětem velmi živým příběhem, který je aktuální i po téměř dvaceti letech od vzniku. Právo na orientaci, homosexuálové i lesby, konzumace drog a osudová nemoc AIDS. To vše se objevuje v příběhu s líbivou a často i strhující muzikou, kterou už mají pod kůží režisér Stanislav Moša a kostýmní výtvarnice Andrea Kučerová. Právě tato dvojice se výrazně podepsala pod premiérové uvedení muzikálu v hlavním městě Slovinska Lublani. Zapomínat nelze ani na scénografa Christopa Weyerse, který je sice Němec, ovšem v Lidické ulici je už několik let jako doma a jeho vynalézavost a fantazie charakterizovala i slovinské uvedení. A nebylo to uvedení ledajaké. *Rent* tam zahajoval novou divadelní sezonu po prázdninách a jen

s mírnou nadsázkou lze říct, že brněnská divadelní muzikálová stopa už ke slovinskému hlavnímu městu neodmyslitelně patří. Vždyť autorský rukopis brněnského divadla se zde podepsal už poněkolikráté.

Co vlastně poutá Stanislava Mošu, a tedy i brněnské divadlo právě ke Slovinsku?

Odpověď na tuto otázku musím poněkud rozvést. Je to už poměrně dávno, kdy jsme jeli s mou inscenací Merleho *Vlády žen* na divadelní festival *Alpe Adria*. Jedno představení jsme hráli v Postojné, druhé v Nové Gorici, kde bylo centrum festivalu, a diváci i kolegové byli představením natolik nadšeni, že hned po předvedení jsme strávili večer u jednoho z kolegů Joži Hrovata, mimo jiné u toho byl i Erik Pardus a další kolegové, a tam tenkrát vzniklo do současnosti fungující blízké přátelství. Účastníkem toho setkání byl také Janez Starina, pozdější ředitel divadla v Nové Gorici, který u nás také režíroval. Vzápětí tedy přišla nabídka, abych v Nové Gorici něco zrežíroval. Režíroval jsem tam dvakrát za sebou, učil jsem se jazyk, který jsem si velmi oblíbil. Už tehdy bylo hned zřejmé, že slovinští kolegové a přátelé mají obrovský vztah k české kultuře, nejfrekventovanější jména byla Kafka, Kundera. Dokonce mě zahanbovali jejich znalosti originá-

lů českých básníků jako Holana, Halase, které režírovali v češtině. Když jsem pak navštívil jejich národní divadlo, které se jmenuje Drama, dost mě šokovalo, že tam má bustu například Rudolf Deyl starší a jiní čeští herci, kteří tam vystupovali v jejich řeči. Pak následovala třetí režie v italském Terstu, kde je slovinské divadlo pro tamní menšinu a kde jsem už na objednávku dělal na požadavek ředitele *Osudy dobrého vojáka Švejka*. Potom teprve přišla pozvánka z Lublaně, kde je nynější *Rent* už mou pátou inscenací. První byl muzikál *Kabaret*, který získal hned čtyři slovinské divadelní ceny, následoval Šumař na střeše, po něm *Sugar!*, rovněž v mé premiéře, pak byly *Čarodějky z Eastwicku* a nyní *Rent*. Mimočodem *Sugar!* se hraje dodnes, má už kolem 200 repríz a pořád je na repertoáru. Vztah ke Slovinsku byl u mě ještě posílen tím, že když proběhla tamní takzvaná desetidenní válka, kdy Srbsko okupovalo Slovinsko, bylo naše divadlo shodou okolností v den, kdy okupace tanky začala, připraveno v Brně odejet k nim na zájezd a hostovat tam se *Sny svatojánských nocí*. To se však uskutečnilo až rok poté, protože naši cestu tehdy odvolal slovinský kolega – ředitel divadla, který okupaci očekával. Věci se však měly v té době ještě tím způsobem, že slovinští kamarádi i divadelní kolegové očekávali, že poté, co Slovinci vyhlásili samostatnost, tak že když nikdo jiný, tak tehdejší Československo tuto samostatnost

uzná. ČSR však mlčelo, a tak jsem tehdy napsal otevřený dopis prezidentu Havlovi i ministru zahraničních věcí Dienstbierovi a ten dopis vydali snad všechny slovinské deníky. A zřejmě i to vedle dlouhotrvající spolupráce bylo důvodem, že mě slovinský prezident Kučan pak udělil čestné občanství. Takže tato země je nyní trochu mou druhou vlastí, byť se Slovincem necítím. Režirovat tam budu rád i nadále. V příštím roce mě tam čekají v národním divadle v Mariboru *Bídníci*.

Jaká byla práce na muzikálu Rent, ke kterému se přece jen občas objevují určité výhrady, především kvůli prezentaci homosexuálních vztahů?

Tento muzikál jsem viděl rok, možná dva po jeho světové premiéře, která byla poznamenána úmrtím autora. *Rent* získal jako jeden z mála z muzikálů v historii Pulitzerovu cenu jako nejlepší drama a má báječnou hudbu. Když jsem jej viděl poprvé, říkal jsem si, že to snad není ani představení pro naše divadlo. Šlo tak hluboce pod kůži, že jsem se s námětem nebyl schopen úplně srovnat. Ovšem, jak se říká, že kdo se nevyvíjí, ten je mrtvý, tak i já jsem změnil názor a získal jiný vztah k této látce a při práci v Lublani jsem si řekl, že se pokusím podívat se na strukturu inscenace pečlivou analytickou prací. A musím přiznat, že jsem se nakonec do tohoto muzikálu zamiloval. Nejen pro jeho příběh a nádhernou hudbu, ale i pro obrovské filozofické zázemí, ze kterého

autor čerpal a které mně je velmi blízké. Výzvu k režii jsem tedy přijal a *Rent* vyšel nakonec vítězně z nabídky asi deseti titulů, o kterých jsme společně s kolegy diskutovali.

Muzikálu se občas vytýkalo, že prezentace homosexuality či lesbické lásky je v něm až nemístně upřednostňována. Jak to vnímáte vy?

Viděl jsem tři různé inscenace *Rentu* před tím, než jsem ho sám režisoval, a s různými typy lidských vztahů ovlivněných homosexualitou či vztahů například mezi lesbičkami se v nich pracovalo jako s nějakým atrakcionem. To však považuji za poněkud scestné, protože autor podle mého názoru naprosto geniálně uchopil vztah mezi mužem a ženou, mužem a mužem či ženou a ženou především jako akt lásky, stejně jako to bylo v předloze *Rentu*, Pucciniho opeře *La Bohème*. Tedy že z žádného takového vztahu se nemá dělat ani událost, ani aféra či atrakce. Jde vždycky o hloubku samotného aktu lásky, které je člověk schopen, ať už je adresátem kdokoli.

Kdy bude Rent v Brně?

Jak se nám práce na tomto muzikálu podařila, budou moci zhodnotit diváci v Brně nejdříve v květnu příštího roku na festivalu Divadelní svět, kam, jak doufám, Slovinci s *Rentem* přijedou, a poté v nové divadelní sezóně 2018/2019, kdy muzikál zpracujeme pro naši brněnskou scénu.

A jak se zahraniční představení dívá Andrea Kučerová, kostýmní výtvarnice?

Nejprve ze zptám, jaký je tvůj osobní pocit z představení?

Myslím si, že muzikál má spád, dalo by se říct, že fičí. Na jevišti vystupuje patnáct herců, někteří vytvářejí i více rolí, jsou to většinou mladí lidé a podle mého názoru jsou někteří z nich velmi šikovni. Spolupráce s nimi byla výborná a celek vyšel vzhledem k jejich často nedlouhým muzikálovým zkušenostem velmi dobře. Výsledek, který se podařilo ve Slovinsku vytvořit, nebyl rozhodně muzikál o homosexualitě a drogách, ale především příběh o lásce a vztazích, kdy právě láska je určující.

Jde o příběh ze současnosti, takže by se dalo říct, že vytvoření kostýmů nebylo zase až tak náročné...

To je sice pravda, ale i zde se snažím pokud možno o co největší věrohodnost, která by měla odpovídat nejen době, ale i prostředí, ve kterém se příběh odehrává. A samozřejmě vždy se musí hledět na funkčnost oblečení, které mají herci na

sobě. I proto třeba nejsou všechny boty tak autentické, jak by měly být, ale postavy se v nich musí nejen pohodlně, ale i bezpečně pohybovat. Devadesátá léta, kdy se příběh odehrává, jsem už zažila. Byla jsem na střední škole, když se nejdříve začalo mluvit o tom, že existuje nějaký AIDS. Moc se o něm nevědělo, spekulovalo se o různých jiných způsobech, jak může k nákaze dojít. Byla to hrozná nejistota, být to zpočátku vypadalo, že se tato nemoc především šíří hlavně mezi homosexuály. Mimo to jsem zažívala taky tu bohému, kdy každý z nás měl různé tvůrčí představy i představy o tom, co chce v životě dělat. Často jsme o tom mluvili, a i když jsme nežili ve společném podnájmu, tak jak je to v tomto příběhu, scházeli jsme se, spoustu věcí jsme dělali společně, takže jsme vlastně měli také jakousi komunitu. A tohle všechno jsem chtěla, aby vyjadřovaly postavy na jevišti. Vždyť takovou pospolitost jsem už nikdy nezažila. A to je myslím pocit, který zná spousta lidí.

Prozrad' prosím něco ze své návrhářské a kostýmní kuchyně. Co bylo třeba charakteristické pro dobu, v níž se Rent odehrává?

I když si tu dobu pamatuju, tak jsem si nejprve jako vždy, když přistupuji k nové práci, o ní něco přečetla. Devadesátky, to byla doba vrstvení oděvů, jakýsi mix různých stylů, nosily se roztrhané punčochy a podobně. Ovšem musíme si uvědomit, že nějak jsme chodili oblečení mytady, a nějak, obvykle přece jen poněkud jinak, se oblékali naši vrstevníci v New Yorku. I proto je důležité leccos nastudovat, prohlédnout si dobové fotky, a především pak vytvořit kostýmy, které odpovídají charakterům jednotlivých postav. A i když my jsme se asi oblékali jinak, tak se rozhodně nechci pro případné brněnské představení v kostýmech natolik podbízet brněnskému publiku, abych herce oblékala stejně blbě, jako jsme se tehdy oblékali my. Příběh se odehrává v New Yorku, a tak by to mělo i na kterékoli scéně v New Yorku zůstat. Byť neděláme žádný dobový dokument ani historický film. Je to divadlo, tedy se vyjadřujeme hodně ve znacích. Musela jsem mít na paměti i to, že v *Rentu* nejsou žádné vyložené hlavní role, ale spíše jen tři stěžejní dvojice. A ti ostatní z takzvané company, jak tomu říkáme u nás, vytvářejí hned několik postav, ovšem ani tyto vedlejší role nejsou méně důležité. V tomto představení je hodně důležitý celek. Jedna důležitá výjimka však byla i zde. Kvůli postavě muže – transvestity – jsem se byla

na show mužů, kteří se za ženy převlékají, podívat.

Kostýmy se šily, či sháněly po sekáčích?

Obojí. Ovšem v současnosti žijeme v období retara, takže se dají koupit i zcela nové rifle do pasu, které se nosily i v osmdesátých či devadesátých letech. Teď se těmto riflím říká Mum. Tedy rifle, které nosila máma. Nespornou výhodou takového představení je, že alespoň co se týká kostýmů, nepřijde drazé. Také i proto, že změna postavy se během představení provádí jen různou nepříliš velkou obměnou či doplňkem kostýmu. I to však vyžaduje dobrou rozvahu při přípravě představení, aby byla ta změna figury patrná.

Co naopak pro tebe a kolektiv výtvarnic, které vedeš, patří k těm náročným zakázkám, jestli se tak dá o vaší práci hovořit?

Každé představení je jiné a každé vyžaduje přípravu. Samozřejmě, když jde o historické drama, ve kterém mají své místo dobové uniformy, je taková příprava mnohem náročnější. Složitější a špatně se dohledávají věci kolem církevních oděvů. Náročné někdy bývá i shánění některých materiálů, které samozřejmě hrají také důležitou roli při vytváření celkového charakteru postavy. I přes tuto složitost mě však tyto hry takřkajíc necivilního charakteru, tedy především z historie, baví víc než ty ze současnosti. Není to však tak, že bych doslova kopírovala tehdejší oblečení, ale vybírám si z něj především některé cha-

rakteristické znaky a s těmi pak pracuji při tvorbě vlastních kostýmů, tedy i postav a vlastně tvorby celého představení. Tak tomu bylo například v nedávné době při práci na autorském muzikálu *Bítlis*, kdy jsem si vyložené ráda hrála s barvami, stylizací a podobně, kdy jsem měla alespoň já dobrý pocit, že se mně podařilo vystihnout charakter příběhu, představení. K takovému pocitu však vede mnohdy docela složitá cesta, kdy to někdy třeba vůbec nejde, vždyť děláme dvě i tři představení najednou. Nelze na ně nemyslet odchodem z divadla, ale pak se naštěstí stane to, že po řadě nepotřebných nákreseů najednou začnou ožívat na papíře ty, které mě už oslovují, a to už obvykle začnou moje představy nabývat konkrétní podobu.

Je v dnešní době, kdy se dá najít náhrada v podstatě za kde co, materiál, který je pro tvou práci nenahraditelný?

Asi to bude peří. To se opravdu napodobit či nahradit nedá. Nic se tak jako peří nechová. A třeba ozdoby do vlasů například pro muzikál *Chicago* či jiné inscenace z té doby jsou výhradně péřové a bez nich by to nešlo.

*Text: Miroslav Homola,
foto: jeř Kratochvíl*

Patnáctý Turnaj osobností v malé kopané, který se odehrál 10. září na stadionu SK Moravská Slavia a který je věnován památce našeho kolegy Erika Parduse a zakladatele klubu Šelepka Miloše Bernátka, vybojoval tým Městského divadla Brno!

VÍTĚZSTVÍ V MALÉ KOPANÉ

10. ZÁŘÍ 2017

U KLAVÍRU SE

Zdenkem MERTOU

Kdo zná Zdenka Merta více než jako posluchač ze sedadel divadelních a koncertních sálů, ví, že je tento muž výborným a vtipným společníkem, šarmantním svůdcem nečekaných myšlenek a také pozoruhodným vypravěčem se schopností naslouchat jiným. Kromě toho je velmi dobrým klavíristou a ve svých pořadech autenticky využívá spojení praktického muzikanta, kreativního tvůrce a nešedního moderátora – talkmastera. Důležitým prvkem je též improvizace a interpretační výkony mimořádných hostů.

23. října bude na Činoherní scéně uveden první díl vašeho cyklu „Zdenek Merta u klavíru“. O co jde?

Jedná se o pravidelné setkávání a společné zážitkové hraní s mými hudebními přáteli. Program má svou divadelní strukturu, ale každý večer bude připraven speciálně pro konkrétního hosta. V říjnu přijde charismatický František Segrado, v prosinci znamenitý Vojta Dyk, tři jarní termíny ještě nejsou upřesněny. Už několik let dělám něco podobného v roztomilé kavárně Hlídka pod Špilberkem pro uzavřenou společnost, takže se teď konečně otvíráme publiku, na což se velmi těším.

Kdo vašim programem na Hlídce už prošel?

Absolvovali jsme tři sezóny – zahrál jsem si například s Hradišťanem, Petrem Jandou, Ivanem Mládkem, Zorou Jandovou, Jiřím Stivínem a He-

lenou Vondráčkovou, ale taky s Triem Martinů, Jitkou Hospelovou, Kateřinou Englichovou nebo Jaroslavem Svěceným a Vilémem Veverkou. Některé z nich určitě uvidíme i v MdB. Ale toto představení bude odlišné, jeviště si říká o jiný druh show. Představení režíruje Stanislav Slovák – děláme hudebně zábavné divadlo, čím zábavnější, tím lépe.

Budete na jevišti sám?

Ale kdepak. Bude hrát kapela vždy uzpůsobená charakteru večera a kromě hostů budou zpívat Sára Milfajtová a Kristýna Daňhelová.

Napsal jste knížku „Hudba je zážrak“, má s ní tento program něco společného?

Přímo ne, ale některá témata se určitě prolínají. Muzikou se profesionálně zabývám od osmnácti let a prošel jsem kdečím – od hraní v baru, přes bigbít, řadu muzikálů, po symfonické premiéry v zahraničí. Ta zkušenost je do značné míry popsána ve zmíněné knížce a doufám, že bude přítomná i na jevišti. Na rozdíl od knihy však máme k dispozici kontakt s publikem a úžasně disponované hosty naživo.

Vrát' me se o pár měsíců zpět – jaké máte ohlasy na Velikonoční koncert v MdB?

Ke mně se nelibozvučné ozvěny jen tak nedostanou, ale hodně lidí mi psalo i volalo. Všichni byli nadšení. Už proto chceme v pravidelném uvádění koncertů s dirigentem Danem Kalouskem a orchestrem MdB pokračovat.

Řekněte na závěr krátce, jak budou vaše představení vypadat?

„Z. M. u klavíru“ je zábavný program, ale taky životní filosofie. Myslím, že jsem docela otevřen různým typům informací a podnětů v práci i ve společnosti, byť s nimi zacházím po svém. Na jevišti, obklopen inspirujícími lidmi, dělám totéž. První polovina bude víceméně standardní,

rozmanitá hudba a skeče v různých kontextech, a v druhé dojde na hosty. Ti samozřejmě přinášejí svou osobnost, svůj repertoár, ale často budou dělat i něco, co nikdy nedělali – z čehož vyplývá, že úplně s každým to nejde. Zajímavým zjištěním pro mě je, že více než u psaní myslím během těchto večerů na diváka. Biologická přítomnost na jevišti je velmi určující a přináší jinou zodpovědnost. Doufám, že vše provedeme lehkou rukou a že půjde o unikátní a zapamatovatelné večery.

*Text: Simona Polcarová,
foto: Jef Kratochvíl*

NA SKLENIČCE S

Ladislavem KOLÁŘEM

Ladislav Kolář je stálice. Nejen kvůli tomu, že se s ním na jevišti Městského divadla Brno diváci setkávají již 27 let. I proto, že navzdory zažitě předstávě o tom, že herci střídají své partnerky častěji než běžní smrtelníci, on žije se svojí ženou Miroslavou, rovněž herečkou, již mnoho let ve spokojeném manželství. A možná právě proto taky nevypadá na to, že se už před časem zařadil do kategorie „pracující důchodce“.

Kromě divadla stiháte i vyučovat herectví na brněnské konzervatoři. Co se snažíte vštípit mladým hercům?

Učím asi čtvrtou nebo pátou sezónu a jsem za to moc rád. Kromě hereckých základů a pravidel se svým žákům snažím vštípit hlavně základy divadelní morálky. Což pro ně není lehké. Ještě se toho moc nenačili, ale už je lákají k práci do divadel, do televize. Chápu, že v tom vidí příležitost, určitě jim nechci bránit, ale snažím se jim vysvětlit, aby se maximálně soustředili na studium. Protože jejich zaměstnavatelem je nyní konzervatoř a vše jiné je pouhý „kšeft“.

Co považujete z hlediska divadelní morálky za nejdůležitější?

Nebýt sobec, nemyslet jen na sebe, brát všechny herce jako kolegy. Nemusíte se mít rádi mimo jeviště, ale na divadle platí, že čím je kolektivnější práce, tím bývá lepší výsledek.

Vy sám jste nikdy nelitoval, že jste se dal na herectví?

Nikdy. A kdybych se narodil znovu, kdybych si na to ovšem vzpomněl, udělal bych to určitě opět.

Kdy a proč jste se pro divadlo rozhodl?

Rozhodnutý jsem byl od dětství. Moje maminka vedla dramatický kroužek a už někdy od pěti let jsem tam chodil. A tak strašně mě to nadchlo, že jsem byl přesvědčený, že se divadlu upíšu jednou provždy. Někdy v první třídě jsem prohlásil, že budu hercem, a trval jsem si na tom. I když jsem pak třeba napoprvé neudělal zkoušky na konzervatoř. Ale ani to mě neodradilo.

A mají to dnešní kandrdasové těžší, nebo lehčí?

Nevím, jestli to mají lehčí nebo těžší. Určitě mají víc možností, protože se rozrostly muzikálové

Se Zdenou Herfortovou, Karlem Mišurcem
a Alešem Slaninou v inscenaci TITANIC,
režie: Stanislav Moša

scény, přibylo soukromých divadel. Možností je hodně a i ti, kteří nebudou po absolutoriu chtít odejít z Brna, mají dost velkou šanci, že se tu někde uchytí. Bude záležet výhradně na nich, jak budou talentovaní, pracovití a šikovní.

Vy jste ale sám byl mimo Brno na oblasti skoro patnáct sezón. Považujete to za ztracený čas?

Kdepak, vždyť to bylo jedno z nejlepších období mého divadelního života vůbec! Dostával jsem spoustu nádherných příležitostí, šel jsem z role do role, hráli jsme spolu s Mikinou (*manželka Miroslava Kolářová, pozn. red.*) na jednom jevišti, což mi dnes strašně chybí. Tady jsme si spolu zahráli opravdu párkrát, ani nevím proč, ale je to tak.

Takže neodrazujete své žáky, aby se vydali mimo Brno?

Zdůrazňuji jim, že mohou-li jít do nějakého dobrého oblastního divadla, tak ať toho nelitují, jdou a snaží se z toho vytřískat, co se dá. Za pár let se pak mohou snažit přejít do angažmá „ve vyšších patrech“ a budou mít na čem stavět.

K podzimním hitům na Hudební scéně MdB patří Děsnej pátek, kde vás čeká děda Gordon. Co to je za postavu?

Je to role asi o dvaceti větách, tedy opravdu žádná stěžejní, ale s Petrem Gazdíkem pracuji moc rád a on navíc nenechá žádnou postavu zapadnout. Takže pevně věřím, že bude úspěšná jak naše spolupráce, tak i samo dílo. Jako byly věci, které dělal předtím.

V Děsném pátku si jako mávnutím kouzelného proutku vymění svoje role matka a dcera. Dovedete si představit, že byste byl rázem o dvacet, třicet let mladší? A chtěl byste to vůbec?

Asi jo, to bych lhal, kdybych tvrdil opak. I když se bojím, že už by se mi nechtělo nazpátek. (*smích*)

Vaše životní krédo prý zní: „Nechci vypadat v civilu jako herec. Chci být dobrým hercem na jevišti.“ Proč?

Protože nás někteří lidé mají za šašky, za machýrky, za domyšlivé, a zbytečně důležité, a já to nechci podporovat. Proto se na veřejnosti snažím chovat tak, jako bych s divadlem neměl nic společného. Osobně navíc předvádění sebe sama mimo divadlo nemám ani rád. Prezentovat se máme na jevišti.

Poznávají vás v Brně na ulici? A spojí si vás s divadlem nebo třeba s Četnickými humoreskami?

V inscenaci Bítls,
režie: Stanislav Slovák

Docela často. A řekl bych, že si mě spojují spíš s divadlem. Brno je kulturní město, vždyť si jen vezměte, co je tu divadel, a všechna jsou plná. Takže pravděpodobnost, že vás znají z jeviště, je dost velká.

Nečekaným šlágreminulé sezóny se stala retro inscenace Bítls, kde jste ztvárnil postavu Šišoláka. Podle energie, která jde do hlediště, se zdá, že si to všichni vlastně moc užíváte.

Byl jsem od počátku přesvědčený o tom, že to

Jednou jste ale někde prohlásil, že byste si přál, aby se ty doby vrátily...

Ne tak doslova. Je to můj nesplnitelný sen, aby se lidé jednoho rána probudili třeba někdy v roce 1982 a viděli, jak vypadá jejich město, vesnice, jak nejsou pomeranče, banány, toaletní papír, cigarety, (spíš by bylo rychlejší vypočítat, co bylo), jak jsou domy oprýskané, atd.... Ono by se jim asi v hlavě rozjasnilo, jak se máme dobře teď. Katastrofa je, že lidé to nechtějí vidět.

Jeviště, to se nedá ničím nahradit.

bude pěkné představení. Ale že z toho vznikne takový hit, to jsem opravdu netušil. A moc nám to přeju, jako divadlu a hlavně Stanislavu Slovákovi, který to měl v hlavě moc dobře poskládané, o čemž se všichni přesvědčili v den premiéry.

Měl jste nějaký předobraz pro „svého“ souduhu Šišoláka?

Jeden konkrétní vzor asi ne, ale vybavila se mi celá řada funkcionářů, s nimiž jsem v minulém režimu přišel do styku. Tu dobu mám v sobě v záporném smyslu dost zarytou.

Homenidese de Histanguu ztvárňujete v Broukovi v hlavě už od roku 1996. Báví vás hrát tak dlouhou jednu inscenaci?

Moc, je to výborné. Jsem hrdý, když skončíme a já si můžu říct: Ještě to uběhám, umluví, je to se mnou dobré. Vždycky je to pro mě zážitek, obdobně jako *My Fair Lady (ze Zelňáku)*, která je u nás v divadle jen o tři roky mladší.

V Broukovi v hlavě máte poměrně náročný text, takovou hatlapatlaninu mezi španělštinou a češtinou. Říkáte pokaždé totéž nebo improvizujete?

S Ondřejem Studénkou a Jakubem Uličníkem
v inscenaci *O myších a lidech*,
režie: Petr Gazdík

Ještě i dnes si tam občas přidám něco vtípného, co mě napadne. Ale v podobných případech je pro mě důležité se text nadřít, i když to není lehké. Ale když se to naučíte, tak vám to z hlavy snadno nevyběhne. Když se v noci vzbudím, mohl bych *Brouka* odříkat od začátku. Obdobně to mám s cizími jazyky, německy ani anglicky sice neumím, ale pro hostování s představením *Sny svatojánských nocí* jsem se v 90. letech texty musel v těchto jazycích naučit. A dodneška bych velké pasáže zazpíval bez toho, abych se podíval do papíru.

Máte raději komediální role nebo dramatické postavy?

Mám rád vážné i komediální role. Ovšem skvělé jsou ty, které jsou ve své podstatě vážné, ale nechybí jim humor. Miloval jsem třeba *Šumaře na střechě*, *Řeka Zorbu* a další.

Podle *Brouka* v hlavě jste spíš salónní typ, za sebou ale máte i role přesně opačné. Které preferujete?

Že bych byl frakový typ, to mi asi uteklo. (smích) Hlavní je, aby ta role byla dobrá, pak není důležité, jestli jste v krátkých kalhotkách nebo v žaketu. Kostým je to poslední, i když na druhé straně postavu dotvoří. Musím říct, že se vždycky těším

na generálky, protože kostým většinou roli posune dál. Nebo taky ne... Naštěstí většinou platí ta první varianta.

Co se děje na jevišti, to diváci vidí, ale co se děje v zákulisí, si mnohdy představit neumí. Jak si třeba krátíte dobu, když máte víc času mezi výstupy?

Inu, když se třeba večer před tím dlouho sedělo, člověk se i prospí. Většinou dělám na nových textech, nebo na textech pro konzervatoř. Zahraju si pasiáns v mobilu. Rozhodně se nenudím.

Vy se dokážete učit jinou roli, když právě hrajete něco odlišného?

Je to případ od případu a samozřejmě záleží na náročnosti role. Třeba *Brouk v hlavě*, Homenides de Histangua, to je vyložené „pracovní role“. Mám tam ucelené výstupy na konci každého jednání, to se dá udělat v šatně práce. Naopak v Šišolákově, daleko menší roli než Histangua v *Broukovi*, nic nestíhu. Tam mám sice krátké výstupy, ale tak naporcované, že se nedostanu ani do šatny. Tak mi nezbyvá než se dívat na kolegy. A někdy je opravdu na co se dívat.

Jak to je s tím převlékáním? Jako když závodnička dorazí do depa a tam se na ni vrhnou mechanici?

Někdy to vypadá opravdu podobně. Vzpomínám si, že jednou jsem měl asi dvacet převleků, to by bez pomoci nešlo. Jen si teď nemůžu zabořit vybavit, co to bylo za inscenaci...

Prý jste zapomnětlivý – jak se učíte texty?

Špatně se učím texty, nejsem moc pohotový. Proto mi nejde dabing, nestíhám v hlavě sledovat nějaké kódy na monitoru a myslet na to, co říkám. Nikdy jsem se texty neučil snadno, ale vždycky jsem se je naučil a nikdy jsem je nezapomínal. Horší je, že teď se je sice naučím – ale sem tam zapomínám. Možná takové klepání na dveře, že za pár let... nikdy nic netrvá věčně.

Se svojí ženou jste nejenom dlouho manželé, ale také jste skoro vždy měli angažmá v jednom divadle. Netrpíte ponorkovou nemocí?

Kromě úplného začátku, kdy žena byla ve Věčením Brně a pak v Uherském Hradišti, zatímco já byl ještě na volné noze a jezdil s estrádou *Brno vás baví*, jsme až na pár výjimek spolu v jednom angažmá od roku 1977, kdy jsem za ní nastoupil do Slovákého divadla. Do MdB jsem přišel v roce 1990 a Mikina o dva roky později. Víte, když to doma klapne, je společná práce plus. A ono to klapalo. Jistě, někdy to zaskřípalo, vždyť je to manželství, ale těch výhod bylo mnohem a mnohem víc. Měl jsem syna, dceru, krásnou ženu – bylo proč být s rodinou.

Řešíte divadlo i spolu doma?

Někdy, když jsme spolu hráli něco většího, tak jsme o tom sem tam debatili. Ne že bychom tomu věnovali večery, ale pokud jsme narazili na něco složitějšího, povídali jsme si o tom. Máme-li nějaké problémy, spíš se obracíme na režiséry.

Jaký typ režiséra vám nejvíc vyhovuje?

Klidný, erudovaný režisér. Režisér, který nevytváří zbytečně vypjatou atmosféru.

Právě skončily prázdniny, jak jste si je užil?

Byly horké, což mě unavovalo, a to jsem vždycky vedro miloval. Teď se mi dělalo skoro nanic, když jsem viděl, jak to slunce pere do dveří a já musím z chládku chalupy vyjít ven. A to jsme ještě jeli do Chorvatska, ale tam je to slunce díky moři přece jen snesitelnější.

Pořád máte chalupu v Kržli? Zvažujete, že se tam přestěhujete?

Je to můj sen, ale zároveň dilema. Minulý rok jsme si koupili od kamaráda sousední chaloupku a vytvořili z ní krásné zimní sídélko. Ale! Pokud se tam jednou přestěhuji, už nebudu dělat diva-

dlo, a to zoufale nechci a neumím si to zatím představit.

Jste manuálně zručný?

Napůl, nejsem nepracovitý, ani úplně kopyto. Dělat rukama mě uklidňuje. Někdy to sice neuklidňuje moji ženu, protože se jí moje výsledky nezdají dost na úrovni, ale já mám práci se dřevem nebo na zahradě rád.

Co vaše koníčky – kolo, psi?

Ze sportu trvá tenis, kolo jsem letos trochu odvrhl. Když nezačnu jezdit hned zjara, tak se mi už nechce začínat. Ale mám kolem Brna svoje trasy a ještě před několika lety jsem si sjel sám celé Jeseníky. A psi, Metudek, černý velký knírač, už umřel, takže jsme obměnili „park“ a máme dva retrívry. Tedy jeden je náš Janiky. Jsou to velmi mírumilovní psi. Ale pokud se někdy opravdu odstěhujeme na chalupu, tak si určitě nějakého velkého psa pořídíme.

Dovedete si ten opravdový duchod představit?

Moc ne, ale člověk si bude muset zvyknout.

Po čem se vám bude nejlépe stýskat?

Po jevišti. Nejsem člověk, který by nějak vyžadoval velkou společnost, mám samozřejmě kamarády, ale s těmi se domluvíme na nějaké setkání třeba při pivku. Jenže jeviště, to se nedá ničím nahradit.

Text: (jih),
foto: jef Kratochvíl

15/11/2017, 20.30

Dušan Vitázek

Křest debutového alba „KDE“
dusanvitazek.cz

metromusic.cz

Alfa Pasáž, Poštovská 6, Brno
Po–So 19–05 / Mon–Sat 19–05

HRAJEME

John Steinbeck: **O MYŠÍCH A LIDECH**

Proslulý americký spisovatel napsal na základě vlastních zkušeností v roce 1937 příběh o dvou tulácích, kteří se nechávají na farmách najímat na sezónní práce. Slaboduchý hromotluk Lennie Small a jeho ochránce George Milton přicházejí pracovat na ranč do Salinaského údolí v Kalifornii. Mají sen, že si za vydělané peníze pořídí vlastní domek s hospodářstvím. Georgeova snaha uchránit Lennieho před zlem okolního světa se však ukáže jako marná. Lennie, který si kvůli mentálnímu postižení není vědom své obrovské síly, rád hladí hebké věci. Tato záliba, jejíž důsledky vyhnaly oba přátele z předchozího působiště, ústí i zde v tragédii, kterou předznamenává silákovsmrtící laskání myši a štěněte. Lennie nechťe zlomí vaz mladé ženě, jež se mu plná obdivu k jeho síle pokouší přiblížit... Působivý a silný příběh je osobitým komentářem bezmocnosti lidských iluzí a nejistoty osudu.

Režie: Petr Gazdík

Hrají: Jakub Uličník, Ondřej Studénka, Kateřina Marie Fialová, Karel Mišurec, Viktor Skála, Martin Havelka, Igor Ondříček, Ladislav Kolář a další.

Nikolaj Vasiljevič Gogol: **MRTVÉ DUŠE**

Příběh Gogolova groteskně realistického románu je – podobně jako jeho slavná komedie *Revizor* – založen na nádherné anekdotě a kouzelné mystifikaci. Jedná se o dobrodružnou pouť zchudlého šlechtice Čičikova, který si usmyslel zbohatnout nákupem zemřelých nevolníků, z nichž statkáři museli do příštího sčítání lidu platit daně. Na tyto „mrtvé duše“ chce Čičikov získat dotaci či půjčku na půdu od státu. Jeho cesta po statkářích odhaluje pitoreskní ruskou společnost své doby stejně jako pestrobarevnou galerii výrazných lidských typů se všemi jejich směšně zápornými stránkami. Gogol byl britským kritikem panujícího systému a ve svém díle nesmiřitelně odsuzoval nevolnictví, lidskou bídu, utrpení a zoufalství; napadal tupost, ziskuchtivost, lakotu, korupci a sobeckou bezohlednost – jak potřebné i dnes, že? Jeho komedie, dramata i prózy mají tento

přesah zejména pro svůj jedinečný groteskně-satirický humor.

Za svůj strhující výkon v hlavní roli získal Michal Isteník prestižní Cenu Thálie 2014!

Režie: Hana Burešová

Hrají: Michal Isteník, Petr Štěpán, Zdeněk Junák, Alan Novotný, Jan Mazák, Patrik Bořecký, Viktor Skála, Jaroslav Mačejka nebo Rastislav Gajdoš, Jana Musilová, Lenka Janíková nebo Erika Kubálková, Eva Ventrubová, Lenka Bartolšicová a další.

Tom Kitt, Brian Yorkey, Bridget Carpenter: **DĚSNEJ PÁTEK**

Jmenuje se Ellie, má šestnáct let, ve škole se jí líbí kluk Adam, ale netroufá si ho oslovit a má pocit, že jí celý svět, zejména její matka, nerozumí. Katherine bude čtyřicet, zítra se podruhé vdává, touží po tom, aby vše bylo perfektní, a moc by si přála, aby jí její dcera Ellie pochopila a nepovažovala ji za nepřítele. Matka s dcerou. Ty dvě se prostě nedokáží domluvit, pochopit se, porozumět si navzájem, a tak se stane něco podivného, bláznivého, šíleného... Po jedné další hádce, kdy si obě přejí, aby ta druhá dokázala na svět pohlédnout jejíma očima, si vymění svá těla. Duše matky vstoupí do těla dcery a naopak. A tak začíná kolotoč bláznivých, nejen komických situací, v nichž naše hrdinky musí strávit den v cizím těle. Matka se tak pokouší vypořádat s divočinou střední školy, zatímco dcera zjišťuje, co všechno má jako dospělá, navíc den před svatbou, za povinnosti.

Pokud se vám zdá zápletka povědomá, není divu. Pravděpodobně jste viděli film Marka Waterse z roku 2003, v němž hlavní role hrály Lindsay Lohanová a Jamie Lee Curtisová. Snímek u nás uváděný s názvem *Mezi námi děvčaty* patří mezi oblíbené tituly komediálního žánru. Komedii s lehou pohádkovou až magickou zápletkou, která ale zároveň nabízí satirický vhled do života jedné ne zcela běžné rodiny, uvedeme na Hudební scéně ve světové premiéře!

Režie: Petr Gazdík

Hrají: Alena Antalová nebo Ivana Vaňková, Kateřina Marie Fialová nebo Viktorie Matušová, Petr Gazdík nebo Lukáš Vlček, Ladislav Kolář nebo Jan Mazák a další.

PROGRAM ŘÍJEN

PROGRAM LISTOPAD

ČINOHERNÍ SCÉNA		HUDEBNÍ SCÉNA		ČINOHERNÍ SCÉNA		HUDEBNÍ SCÉNA	
1.10. ne	19.00 Jméno	1.10. ne	19.00 Bitls	3.11. pá	14.00 Žena z dřívějšíka	1.11. st	19.00 Děsnej pátek
2.10. po	19.00 Malý rodinný podnik Z2017	2.10. po	19.00 Bitls	3.11. pá	19.00 Žena z dřívějšíka C5	2.11. čt	19.00 Děsnej pátek A4/AB4
3.10. út	19.00 Malý rodinný podnik A2017	3.10. út	18.00 Bitls	4.11. so	19.00 Žena z dřívějšíka P	3.11. pá	18.00 Děsnej pátek
4.10. st	19.00 Malý rodinný podnik R2017	4.10. st	19.00 Bitls	5.11. ne	19.00 Žena z dřívějšíka	4.11. so	14.00 Děsnej pátek
5.10. čt	19.00 Žitkovské bohyně	5.10. čt	18.00 Bitls	6.11. po	19.00 Žena z dřívějšíka AB1	4.11. so	19.00 Děsnej pátek
6.10. pá	19.00 Žitkovské bohyně	6.10. pá	19.00 Bitls	7.11. út	19.00 Žena z dřívějšíka C2	5.11. ne	14.00 Děsnej pátek
7.10. so	18.00 Žitkovské bohyně		8.11. st	19.00 Žena z dřívějšíka AB3	5.11. ne	19.00 Děsnej pátek	
8.10. ne	19.00 Dotkni se vesmíru a pokračuj D		9.11. čt	19.00 Žena z dřívějšíka C4	8.11. st	19.00 Chaplin	
9.10. po	19.00 Dotkni se vesmíru a pokračuj A1		10.11. pá	19.00 Splašené nůžky zadáno	9.11. čt	18.00 Chaplin	
10.10. út	19.00 Dotkni se vesmíru a pokračuj A2		11.11. so	19.00 Dotkni se vesmíru a pokračuj A6	10.11. pá	19.00 Chaplin	
11.10. st	19.00 Mrtvé duše		12.11. ne	18.00 Vrabčák a anděl	12.11. ne	19.00 Král Lear	
12.10. čt	19.00 Mrtvé duše		13.11. po	19.00 Vrabčák a anděl	13.11. po	19.00 Král Lear	
13.10. pá	19.00 Dvojitá rezervace		14.11. út	18.00 Žitkovské bohyně	15.11. st	18.00 Bitls PPP/P18	
14.10. so	19.00 Zamilovaný Shakespeare		15.11. st	19.00 Splašené nůžky	16.11. čt	19.00 Bitls	
15.10. ne	18.00 Zamilovaný Shakespeare		16.11. čt	18.00 Donaha! zadáno	17.11. pá	14.00 Bitls	
16.10. po	19.00 Zamilovaný Shakespeare		17.11. pá	19.00 Donaha!	17.11. pá	19.00 Bitls	
17.10. út	18.00 O myších a lidech	18.11. so	19.00 Donaha! 100. repríza	18.11. so	14.00 Bitls		
18.10. st	19.00 O myších a lidech	19.11. ne	19.00 Jakub a jeho pán	18.11. so	19.00 Bitls		
19.10. čt	19.00 Charleyova teta	20.11. po	19.00 Jakub a jeho pán	19.11. ne	18.00 Bitls		
20.10. pá	19.00 Charleyova teta	21.11. út	19.00 Žena z dřívějšíka E2	22.11. st	19.00 Flashdance		
22.10. ne	18.00 Splašené nůžky	22.11. st	18.00 Žena z dřívějšíka SP	23.11. čt	18.00 Flashdance		
23.10. po	19.00 Zdenek Merta u klavíru	23.11. čt	19.00 Žena z dřívějšíka AB4	24.11. pá	19.00 Flashdance		
24.10. út	19.00 Ryba potmě	24.11. pá	19.00 Žena z dřívějšíka A5	25.11. so	19.00 Flashdance		
25.10. st	19.00 Ryba potmě	25.11. so	19.00 Žena z dřívějšíka AB6	27.11. po	19.00 Radúz a Mahulena A2017/M2017		
27.10. pá	19.00 Donaha!	26.11. ne	18.00 Malý rodinný podnik PP1	28.11. út	19.00 Radúz a Mahulena R2017/X2017		
28.10. so	19.00 Donaha!	27.11. po	18.00 Malý rodinný podnik PP2	29.11. st	19.00 Radúz a Mahulena Z2017/T2017		
29.10. ne	18.00 Donaha!	28.11. út	18.00 My Fair Lady (ze Zeliňáku)				
		29.11. st	19.00 My Fair Lady (ze Zeliňáku)				
		30.11. čt	19.00 Stars of Musical zadáno				
		31.10. út	19.00 Děsnej pátek A2/AB2				

William Shakespeare:

KRÁL LEAR

Žil byl mocný král, který měl tři dcery – Goneril, Regan a Kordélii. I rozhodl se jednoho dne rozdělit mezi ně říši podle toho, jakými slovy dokáží vyjádřit svou lásku k němu... Pohádkový příběh, prastarou keltskou pověst pozvedl alžbětinský génius do velkého dramatu. Základní konflikt hry, která bývá spolu s *Hamletem* pokládána za vrchol Shakespeareova tragického umění, tvoří protiklad starého, patriarchálního světa a světa nového, bezohledně individualistického. V samém srdci tohoto dramatu lidského údělu je veliký obraz poutníka a cesty. Vyhnaný král putuje z paláce do pusté přírody, od pýchy k pokorě, od panovačného a autoritářského sebestřednosti k soucitu a odpuštění, od královské koruny ze zlata, symbolu slávy, bohatství a moci, k věnečku z plevele a polního kvítí, od samolibého rozumu k šílenství jako paradoxnímu zdroji poznání o neuchopitelném smyslu všeho pozemského úsilí, o skrytém významu všeho pozemského bytí. Toto geniální dílo, napsané před čtyřmi stoletími, svou básnickou silou, strhující, třebaže syrovou výpovědí a naléhavostí otázek, které klade, se hluboce dotýká nás všech. V titulní roli se vám představí Boleslav Polívka.

Režie: Stanislav Moša

Hrají: Boleslav Polívka, Hana Kovářková nebo Pavla Vitázková, Lenka Janíková nebo Ivana Vaňková, Markéta Pešková nebo Ivana Odehnalová, Petr Štěpán, Viktor Skála, Michal Isteník, Zdeněk Junák a další.

Milan Kundera:

JAKUB A JEHO PÁN

Světově známý český prozaik napsal v roce 1971 brilantní melancholickou komedii, popisující roztodivné příhody šlechtického Pána a jeho plebejsky moudrého sluhy Jakuba. Text s podtitulem „*pocita Denisi Diderotovi*“ však není pouhou dramatizací Diderotova románu *Jakub Fatalista* – je labužnický rozkošnickou variací jeho hlavních témat, hravým domýšlením Diderotových paradoxů očima ironického skeptika 20. století. Milan Kundera touto hrou vzdává hold jedné z největších rozkoší, jakou zná – rozkoši z vyprávění:

radostně se kochá věčně se opakující lidskou pošetilostí i skepticky přemítá nad tím, „co je psáno tam nahoře“ a zdali jsme jako divadelní postavy napsáni dobře či nikoli. Zároveň však Kundera svou vytríbenou komedií skládá – v nejistém světě, kde víme jen to, že jdeme vpřed, protože „vpřed – to je všude“ – v postavách Jakuba a Pána neokázalou poctu mužskému přátelství.

Režie: Stanislav Moša

Hrají: Jan Mazák, Viktor Skála, Andrea Zelová, Lucie Zedníčková, Martin Havelka, Patrik Bořecký, Jakub Zedníček, Mária Lalková nebo Eva Ventrubová, Jaroslav Matějka, Jana Musilová, Ladislav Kolář a Vojtěch Blahuta.

Tom Hedley, Robert Cary, Robbie Roth:

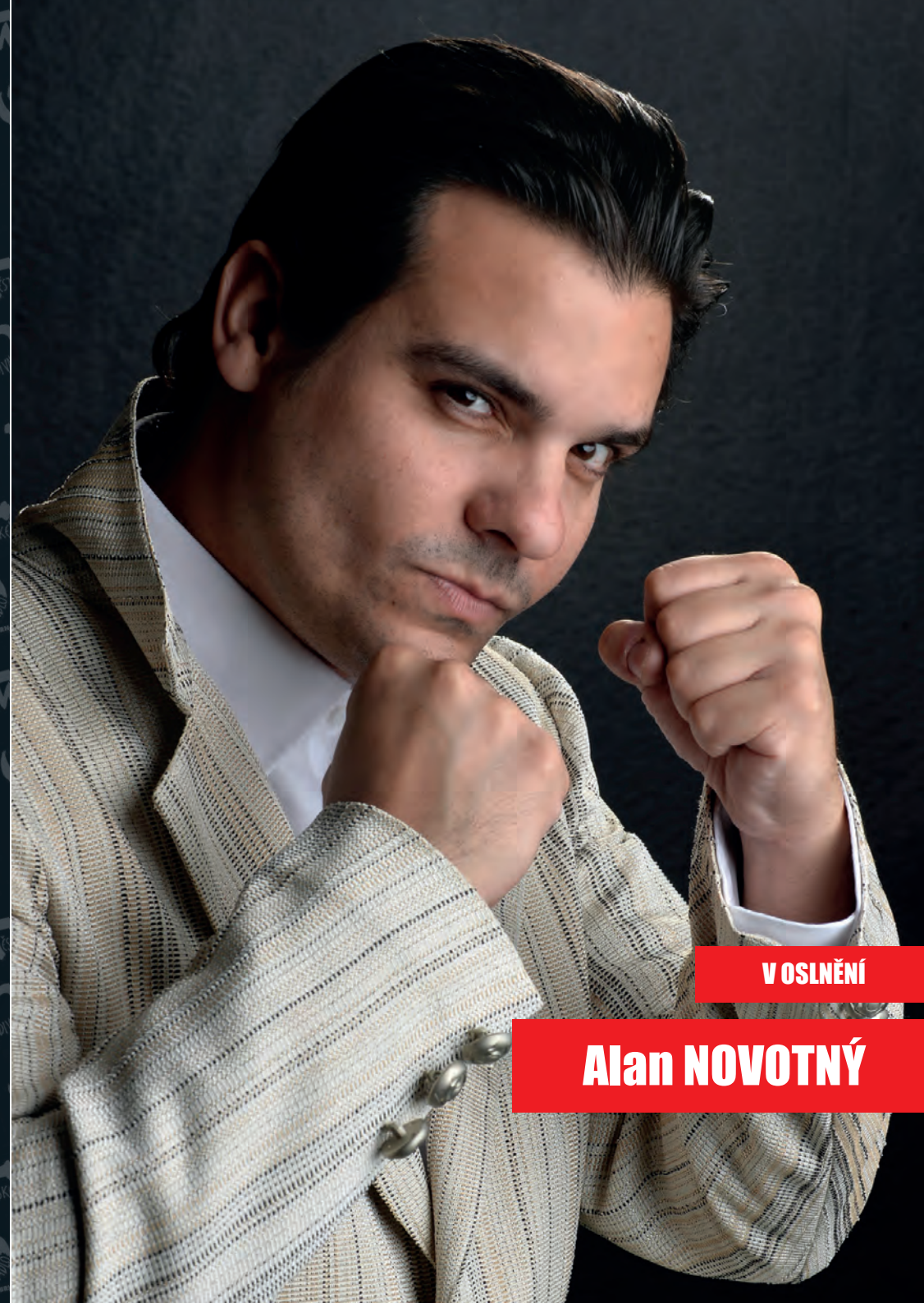
FLASHDANCE

Slavný americký hudební film z roku 1983 *Flashdance* režiséra Adriana Lynea se stal ve své době opravdovým diváckým hitem, vydělal více než sto milionů dolarů a během prvních dvou týdnů se prodalo více než 700 000 desek se soundtrackem, který vyhrál mimo jiné i Cenu Grammy. Uplynulo třicet let od vzniku tohoto fenoménu, jenž ovlivnil minimálně jednu generaci diváků. Příběh osmnáctileté dívky Alex Owenové, která přes den pracuje jako svářečka a v noci se věnuje tomu, co jí opravdu naplňuje, tedy tanci, a touží dostat se na taneční konzervatoř, uchvátil celý svět a písně z něj (např. *What A Feeling* či *Maniac*) se nenahraditelně zapsaly do dějin populární hudby.

Tento dech beroucí a energií nabitý titul plný dynamických choreografií jsme nabídli českému divákovi v evropské premiéře v překladu Jiřího Joska, Svetlaně Janotové přinesl nominaci na Cenu Alfréda Radoka 2013!

Režie: Stanislav Moša

Hrají: Svetlana Janotová nebo Ivana Vaňková, Dušan Vitáček nebo Ondřej Studénka, Hana Holišová nebo Viktoriia Matušovová, Zdena Herfortová nebo Ivana Plíhalová, Zdeněk Junák nebo Milan Němec, Lukáš Vlček, Lukáš Janota nebo Aleš Slanina a další.

V OSLNĚNÍ

Alan NOVOTNÝ

S Igorem Ondříčkem v inscenaci Frank V.,
režie: Hana Burešová

Divadlo, muzika, rodina a film. Mezi tyto oblasti dělil v posledních měsících nejvíce svého času devětatřicetiletý herec Alan Novotný. „Vlastně jedno podmiňuje druhé. Bez divadla bych o film nezaváhal. A muzika? To je kapitola sama pro sebe, kde můžu při vystupování často využít to, co jsem se naučil na divadelních prknech,“ poznamenává temperamentní, živě gestikulující muž s hnědými očima, který se na svět kolem sebe dívá se zjevným optimismem a kterého před lety (2008) znali i lidé, jež se o divadlo moc nezajímají. Pánské vokální sdružení All X, které se před časem probo-

mladý kluk odkojený městem nad Svratkou a Lužaneckým parkem vlastně přišel?

Tak to bych se asi měl vrátit skoro čtyřicet let nazpátek. Zhruba v té době se stalo, co se stává od doby, co je lidstvo lidstvem, a moje maminka přišla do jiného stavu. Se zahraničním studentem ze země, se kterou už dávno neudržíme takové vztahy, jak tomu kdysi bývalo. Ostatně pro maminku to byla dost velká komplikace i v tehdejší době a můj cizokrajný otec, který se zcela jistě podepsal na mém nynějším vzhledu, nepočkal ani na porod. Vrátil se domů do Íránu a od té doby po něm není ani památka. Byla to tedy nejen moje

V divadle jsem naprosto spokojený a nechtěl bych to měnit.

jovalo až do finále úspěšné talentové soutěže a kterého je Alan členem, bylo na televizních obrazovkách i v muzikantském prostředí doslova fenoménem. Ovšem v Alanově repertoáru nejsou zdaleka jen pozitivní role. Vždyť už se publiku ukázal i jako Adolf Hitler a brzy se objeví na filmových plátnech v zahraniční produkci i jako terorista. Zřejmě každého napadne otázka: Jak k tomu ten povahou stále

herecká profese, ale i kořeny z arabského světa, které způsobily, že si mě vybrala v databázi německá produkce, která ve spolupráci s filmovými kolegy z Alžíru v současnosti dokončuje snímek pod pracovním názvem *GIA*. Dalším důvodem, který při výběru mluvil v můj prospěch, byl prý fakt, že moje arabština má francouzský nádech, což mně připadá zvláště zábavné, neboť jsem o žádném z těchto jazyků neměl do doby,

S Andreou Zelovou a Markétou Sedláčkovou
v inscenaci Vrabčák a anděl,
režie: Igor Ondříček

než jsem se naučil k výběru pár arabských vět, ani tušení! Ve filmu tvořím jednu z osmi hlavních postav teroristů – Mustafu ve skupině, která si říká *GIA*. Na svědomí měli například povražďení šestice cisterciáckých mnichů, únos letadla a další zločiny. K mým hereckým kolegům ve snímku patří například Erdogan Atalay známý z německého seriálu *Kobra 11* jako Semir. Ten příběh je vlastně vyvrcholením vleklé občanské války v Alžírsku mezi vládou a islamistickými povstalci, která si vyžádala přes sto tisíc obětí a kdy v roce 1995 po zvolení sekulárního prezidenta, tedy prezidenta, který není vázán žádnou náboženskou ideologií, se islamisté začali mstít masakrováním nezúčastněných obyvatel. Při natáčení jsem zažil například výbuch restaurace a řadu dalších pikantností. Včetně toho, že si třeba dvě herečky vjely do vlasů. Zlatá sametová revoluce! Natáčení probíhalo v alžírské poušti poblíž města Blida, do kterého mě produkce dopravovala z letiště, kam jsem létal z Vídně přes Řím. A i když jsem se časového presu hrozil, vždyť se točilo ještě během divadelní sezóny, klapalo to bezvadně a dokonce jsem během natáčecího dne stihl i večerní představení v Brně. Rozhodně to bylo méně komplikované cestová-

ní, než jaké zažívám, když se musím například s *Listováním*, což je také můj veliký koníček, dopravovat po D1. Zatím to pro mě byla největší filmová zkušenost, byť jsem si už zahrál menší role v různých televizních seriálech. Například v seriálu *Odsúdené, Okno do hřbitova* či *Atentát* nebo v *Doktorech z Počátků* a podobně.

Opustil byste divadlo nadobro kvůli filmu?

Nechci, aby to zaznívalo jako klišé, ale já mám fakt divadlo hodně rád. A zvláště naše divadlo, které je mimořádně repertoárově pestré, což mně vyhovuje. A když na věc přijde, tak se i to natáčení dá s divadlem skloubit. Pokud si plníme svoje povinnosti, tak nám náš pan ředitel Stanislav Moša vychází i s těmito požadavky vstříc, nemá s tím problém a to je taky bezvadné.

Když už se vracíme do minulosti, bylo divadlo vaší jednoznačnou volbou už od školních let?

Asi bych lhal, kdybych tvrdil, že ano. Při podávání přihlášky na konzervatoř jsem měl jako druhou variantu učební obor obráběč kovů. Ale ono je to koneckonců dost podobné, ne? (*smích*) Vždyť i my na jevišti hodně obrábíme sebe, tedy naše postavy, diváky a podobně, že jo? Ale vážně. Divadlo mě opravdu lákalo víc než ten soustruh. A i když v rodině žádné herce nemáme,

S Ondřejem Studénkou v inscenaci *O myších a lidech*, režie: Petr Gazdík

možná snad pouze babiččin bratr pan Vážanský, který měl něco společného s ochotnickým divadlem, mě zřejmě pro profesi herce předurčilo už to, kde jsem bydlel a vyrůstal – na Lidické. Tedy kousek do divadla, kousek do konzervatoře a také do parku v Lužánkách, kde jsem jako kluk navštěvoval rozhlasový kroužek Pírko. Mimo chodem do něj chodil například i můj kolega Jirka Dvořák a řada dalších dnes již známých herců. **Do Městského divadla Brno jste nastoupil před 16 lety. Jaké to byly začátky, kdo vás například ovlivnil natolik, že na to nelze zapomenout?**

Tak to nemusím vůbec přemýšlet. Byl to jednoznačně Erik Pardus. Báječný herec, kolega, kamarád. Hodně mi pomáhal nejen v divadle, ale i v osobním, soukromém životě. Byl bez nadsázky jako můj druhý táta. Byli jsme spolu v šatně. Vedle nás byl a stále tam sídlí Zdeněk Junák a Viktor Skála. Někdy to byla a pořád ještě je velká legrace. Erik mě taky naučil pít červené víno. Kdo Erička znal, ví, že to byl živel, kterému se dalo někdy jen těžko stačit. Když jsem bydlel na ubytovně, bydlel Erik přímo pode mnou v bytě, takže jsme spolu trávili opravdu hodně času.

Roli, které jste vytvořil, byla už pořádná řada. Jsou některé, na které mimořádně rád vzpomínáte?

Obvykle žádnou z nich nepreferuji, ale když bych měl nějakou vyzvednout, tak to byl například Buča v *Cikáni jdou do nebe*, v poslední době třeba i postavy v představení *Vrabčák a anděl* či Horác v koňské opeře *Limonádový Joe*, v konverzačkách mě myslím hodně posunulo, když jsem dělal s Gustavem Skálou *Charleyovu tetu*, bavila mě i role, byť malá, ve *Vlasech* s Dodem Gombárem. Těžko se to všechno vyjmenovává. Rozhodně se však v divadle nenudím. V současnosti sice nic nového nezkouším, ale uplynulé měsíce byly hodně nabitě a pestré. Od března jsem se vůbec nezastavil. Nejprve jsem dělal s režisérkou Hankou Burešovou, se kterou mimochodem velmi rád spolupracuji, to byl *Frank V.*, pak to byl *Limonádník* s Petrem Gazdíkem, *Chaplin*, *O myších a lidech*. Do toho jsem dělal celá *Křídla* a tak dál. Příští měsíc mě například čeká další scénické čtení *Listování* s Robertem Fulghumem, se kterým jsme už v tomto projektu projeli čtyřicet českých měst.

Je to výborná komorní alternativa k divadlu. Mimo chodem právě zde také hrají postavu Hitlera. **V srpnu jste měl devětatřicáté narozeniny. Jaká byla oslava?**

Abych pravdu řekl, tak já moc narozeniny neslavím. Snad až příští rok, kdy to budou kulatiny, počítám s tím, že si mimo rodinný kruh udělám radost s kamarády muzikanty a asi si zorganizujeme takový malý minifestáček nebo něco podobného.

Jako vokální kapela či sdružení All X jste byli díky televizní soutěži hodně slavní. Fungujete i nadále?

Spíš ne než ano. Sice o sobě víme, ale každý z nás kluků má jinou profesi, jiné starosti. Jeden hraje hodně v Praze, v Bratislavě, v Brně jsme zůstali s Kubou Uličníkem, který je můj divadelní kolega, ale ten má také mimo divadlo ještě řadu dal-

ších starostí. Ostatně formace tehdy vznikla jen z hecu, ze srandy, nikdy jsme nepočítali s tím, že bychom se tím živili. Ale tenkrát to po vystoupeních v televizi bylo najednou úplně jinak. Jako bychom se rozjeli z nuly na sto. Byli jsme zváni na festivaly, koncerty, lidi nás poznávali. Ale to už je pryč. Co se týče muziky, mám ji zase jen jako koníček, jako doplněk. Hlavní náplní mého času bylo a je divadlo, kde jsem naprosto spokojený a nechtl bych to měnit. Je však fakt, že jsme se už domlouvali, že to ještě někdy zkusíme v podobě All X revivalu.

Jste šťastným otcem dvou synů. Jak se títo školáci dívají na tátovo hraní?

Jsou sice ještě malí, Andreas má osm a Nikolas jedenáct, ale už si názor na divadlo začínají utvářet. Je to docela legrace je pozorovat. Starší už dost často dává najevo, jak prý je na mě trapné

podívaní, když hraju, mladší se dost věnuje sportu. Oba však už do divadla občas zajdou a to je dobře. Myslím ale, že si rozumím dobře s oběma, mimo jiné asi i proto, že mám stejně jako oni rád fotbal. V poslední době si však už neberu „práci domů“ jako kdysi. Když jsem se například učil roli na již zmíněnou postavu Hitlera, tak mě tu a tam napomínali, abych přestal křičet. Teď už práci a domov dokážu celkem v pohodě oddělit.

A jak Alan Novotný odpočívá?

Když je čas, dokážu zhlédnout i osm fotbalových zápasů za víkend, rád komentuji recesní utkání s Menšíkovou fotbalovou jedenáctkou, ale když si chci opravdu odpočnout, rád chodím sám na procházky. Bez cíle. Prostě jdu a to mě hodně nabíjí.

Text: Miroslav Homola,
foto: Jef Kratochvíl

V inscenaci *Bílá*, režie: Stanislav Slovák

Foto: Tino Kratochvíl

RYBA POTMĚ

Larry David
Režie Mikoš Tyc

HRAJEME NA ČINOHERNÍ SCÉNĚ

24. a 25. ŘÍJNA 2017

OZNÁMENÍ ABONENTŮM SEZÓNŇÍHO PŘEDPLATNĚHO 2017/2018

Vážení divadelní přátelé,
podobně jako tomu bylo v případě změny titulu na začátku sezóny, v této chvíli jsme dostali příležitost uvést hru z dílny slavné britské skupiny Monty Python *Spamalot*. Tento muzikál, léty prověřený slavnými broadwayskými scénami, obešel doslova celý svět a získal si mnohé nadšené diváky. Laskavý humorný příběh, který svěbytným způsobem zpracovává artušovskou legendu, jsme si nechtěli nechat ujít, a tak jej hodláme uvést ještě v této divadelní sezóně.

Spamalot nahradí muzikál *Grandhotel*, o který však rozhodně nepřijdete a můžete se na něj těšit v příští divadelní sezóně.

Těšíme se na nádhernou práci a jsme si jisti, že tento muzikál přijmete se stejným nadšením, jakých se nám dostává od Vás, našeho obecenstva, každý večer v zaplněném sále našeho divadla.

Za všechny kolegy z Městského divadla Brno

Stanislav Moša, ředitel MdB

Městské divadlo Brno

Disney's and Cameron Mackintosh's

MARY POPPINS

SUPERCALIFRAŽILISTIKEXPIALIDÓZNÍ MUZIKÁL

LEGENDÁRNÍ CHŮVA
SE VRACÍ NA JEVIŠTĚ
HUDEBNÍ SCÉNY.

POUZE V PROSINCI!
VSTUPENKY JSOU
V PRODEJI JIŽ NYNÍ!

V titulní roli

Alena Antalová
Radka Coufalová
Johana Gazdíková
Ivana Vaňková

3.–21. a 26.–31. prosince 2017
na Hudební scéně

Foto: J. Kratochvíl 2010 | Design: Petr Hloušek, 2010

B | R | N | O |
STATUTÁRNÍ MĚSTO BRNO
FINANČNÍ PODPORUJE
MĚSTSKÉ DIVADLO BRNO,
PŘÍSPĚVKOVOU ORGANIZACI

This production is presented by permission of JOSEF WEINBERGER LIMITED
On behalf of MUSIC THEATRE INTERNATIONAL of New York

LELKOVÁNÍ S

Kristýnou DAŇHELOVOU

Ve třinácti letech se zamilovala do muzikálu *Dracula* a snila o tom, že bude jako Leona Machálková muzikálovou zpěvačkou. Když poté sama zazářila v televizní talentové soutěži *Hlas Česko-Slovenska*, začala povrchním světem muzikálu pohrdat. Potvrdila si, že pro showbiznys nemá dost ostré lokty a nechce se za každou cenu někam drát. Až v Brně na JAMU si díky ročníkovému pedagogovi Petru Štěpánovi definitivně znovu našla cestu k muzikálu. Od srpna je členkou hereckého souboru Městského divadla Brno, kde má za sebou z loňské sezóny už několik premiér. Nejnověji se tříadvacetiletá rodačka z Uherského Hradiště objeví v muzikálu *Děsnej pátek*, kde hraje Hannah, kamarádku hlavní postavy. Pocházíte z učitelké rodiny. Jak moc vás toto prostředí ovlivnilo?

Maminka učí na prvním stupni základky a táta na sportovní škole ve Zlíně. Samotnou mě ale nikdy nenapadlo, že bych byla taky učitelkou. Ani nevím, co bych učila. Snad češtinu, ta mě ve škole hodně bavila. Odmala jsem hodně živá

a ráda jsem se předváděla. Pořád jsem si doma vymýšlela nějaká hudební vystoupení, kdy mi publikum dělali rodiče, prarodiče a další příbuzní a známí. Se sestřenicí jsme si sehnaly i kostýmy, paruky, nalíčily se. Museli z nás mít tehdy všichni velkou radost. (smích)

Směřovala jste tedy odmala spíš uměleckým směrem?

Právě díky tátovi jsem se dostala k hudbě. Začala jsem hrát na kytaru a spolu jsme si často zpívali. Jinak jsem chodila do ZUŠ na klasický zpěv a od čtrnácti let zpívala s Vojenským uměleckým souborem Ondráš v Brně. Dodnes si občas zazpívám s cimbálovkou nebo s Prestige Symphony Orchestra, což je seskupení složené z muzikantů Zlínské filharmonie. To je pro mě za odměnu. Zpívám zde se svými kamarády, například s Katarínou Ptáčkovou, která je také členkou Městského divadla Brno. Beru to jako nejlepší odpočinek a zároveň i radost.

Cesta, kterou jste se potom vydala, vedla přes televizní talentové soutěže...

Nebylo to nijak promyšlené ani cílené. Spíš se to

sešlo všechno tak náhodou. Napřed jsem ve třinácti vyhrála celostátní folklórní soutěž. Potom jsem se zúčastnila *Czechtalentu* a později v televizi běžely upoutávky na *Hlas Česko-Slovenska*, tak jsem se tam tajně přihlásila a vyšlo to.

Nakonec jste v týmu Rytmuse došla až do finále...

Ano, byla to pro mě fajn zkušenost, ale podruhé už bych do toho nešla. Tam jsem se přesvědčila,

Brno je pro muzikálový start ideální.

že nemám dost ostré lokty a ani touhu se za každou cenu někam drát. Je mi hodně cizí svět showbiznysu a systém hvězd, jaký se propaguje třeba v Praze. Proto jsem nakonec ráda, že se mým startovacím městem stalo Brno, které je k tomu ideální. Navíc přítel studuje poslední ročník na JAMU, tak se to krásně propojilo i s tímto.

Navnadilo vás to tehdy zkusit si dráhu sólové zpěvačky?

Trochu možná ano. Nevěděla jsem právě, kterou cestou se přesně vydat. Pamatuji si, jak jsme s rodiči v autě vždycky poslouchali cédéčka z různých muzikálů, mezi nimi i *Draculu*. Mým idolem tehdy byla Leona Machálková, takže jsem chtěla být jako ona, muzikálovou zpěvačkou. (smích) To mě ale brzy přešlo, protože jsem si řekla, že povrchní svět muzikálu není nic pro mě. Což se potom zlomilo až v Brně na JAMU.

Co způsobilo onen zlom?

Můžu za to naši vedoucí ročníku na JAMU Petr Štěpán a Mirek Ondra, na které nedám dopustit a všude je budu jen chválit. Petr je herec, snažil se nám všechno vysvětlovat spíš přes tu praktickou stránku. Mirek jej výborně doplňoval a ukazoval nám zase teoretickou stránku divadla. Byli jsme jejich vůbec první ročník, tak nás brali jako svoje děti a hodně si nás hýčkali. Výsledkem jejich práce je to, že z jedenácti studentů v ročníku se nás šest dostalo do angažmá v Městském divadle Brno a i všichni ostatní zůstali u divadla. **Neuvažovala jste tehdy i o činohře, když vás muzikál nelákal?**

Uvažovala, dokonce jsem se dvakrát hlásila do Prahy na DAMU, bohužel neúspěšně. Na JAMU nám ale vysvětlili, že vlastně žádné muzikálové herectví neexistuje. Herectví je jen jedno. Každý herec musí být nejprve dobrým činohercem, s tím, že ten muzikálový ovládá navíc ještě zpěv

a tanec. Dali nám ten nejlepší možný základ.

Pamatujete si, kdy jste si vy sama v sobě definitivně přehodila výhybku směrem k muzikálu?

Bylo to ve druhém ročníku na JAMU, kdy jsem se zúčastnila konkurzu Městského divadla Brno do muzikálu *Pískání po větru*. Získala jsem tam tehdy roli Candy jako understudy Víki Matušovové. Chytl mě to. Náhodou mě totiž při konkurzu vyzval Petr Gazdík, který muzikál režíroval, jestli

bych nezvládla zazpívat nějakou rockovou píseň. Zazpívala jsem jednu jen tak v tepláčkách a s gumičkou ve vlasech, ještě určená po taneční části konkurzu. A vyšlo to.

V jakých dalších titulech jste si zahrála?

Zahrála jsem si v *Evangelii o Marii*, potom přišel *Chaplin*, *Bítls* a na závěr sezóny na Biskupském dvoře *Brněnské kolo*. Nejvíc mě asi bavila Hedda Hopperová v muzikálu *Chaplin*, kde jsem se mohla na jevišti parádně vyřádit. Výborná ale byla i Maňa v *Bítls*. Tíhnu asi víc ke komickým charakterům. V *Brněnském kole* jsem si zahrála uklízečku, kterou mi Stanislav Slovák ušil přímo na tělo. Netrpělivá a impulzivní. Občas říkám věci dřív, než si je promyslím. Ale vím o tom a snažím se s tím pracovat.

Momentálně zkoušíte muzikál *Děsnej pátek*. Nedostala jste tentokrát herecký protiúkol?

Vlastně jo, protože hraju třídní šprtku. Z kostýmních návrhů jsem pochopila, že budu mít na sobě lacláče, brýle a culíky. Zase se v sobě snažím najít novou hereckou polohu. Nejvíc mě nadchla hudba. Jde o typický „high school musical“. Celé je to takové teenagerovsky uvolněné a bláznivé. Moc se na to těším.

Odpočínala jste si přes prázdniny a nabrala síly do nové sezóny?

Myslím, že ano. Byla jsem poprvé v životě v Londýně, kde jsem stihla navštívit hned několik muzikálů. Viděla jsem *Alladina*, *Bídničky*, *Jesus Christ Superstar*, *42nd Street* a *Kinky Boots*. Zamilovala jsem si Londýn, londýnské muzikály a načerpala síly do první sezóny v Městském divadle Brno. Jsem zvědavá, co přinese, a těším se na všechno, co mě čeká.

Text: Lenka Kolegarová,
foto: jeř Kratochvil

NAPSALI O NÁS

ŽÍTKOVSKÉ BOHYNĚ MUŽE NEPOTŘEBUJÍ

Městské divadlo Brno představilo novou dramatisaci románu *Žitkovské bohyně* brněnské rodačky Kateřiny Tučkové. Autorem i režisérem nynější divadelní adaptace se stal Dodo Gombár. (...) Režisér připravil sevřenější, herecky komornější a ryze ženskou záležitost s velmi expresivní atmosférou. Z předlohy vyzdvihl ono prokletí tohoto svérázného světa hrdinek z moravských Kopanic, (...) zdařile se pohybuje na hranici fikce a skutečnosti, novou inscenaci založil na prolínání různých časových rovin a světů. Především světu živých a mrtvých. (...) Rámecem příběhu je pátrání Dory Idesové po předcích, po tajemné tradici a údělu žitkovských žen. Hrdinka zpočátku na pověry coby vědkyně odmítá věřit, ale pomalu a neodvratně, až ke svému tragickému konci zjišťuje, že sama je nedílnou součástí tradice i rodového prokletí, ačkoliv se sama bohyní nestala. (...) Gombár se snaží ve své inscenaci o prokletých a proklínajících ženách budovat jakýsi nadčasový až psychedelický prostor. Výprava připomíná divnou seknici ze zašlých až začernalých prken, která jsou na

zemi a ční do výše i okolo jeviště. Tyto tři ponuré stěny jsou potom dozdobeny divoce pokroucenými dřevěnými samorosty. Je jich dvanáct a jsou po způsobu jednotlivých zastavení křížové cesty také římsky číslovány. (...) Na Gombárově inscenaci i jeho vlastním dramatickém textu je nejzajímavější práce s časem. Tady opravdu živí mluví s mrtvými, nápaditě se bourají zákonitosti lineárně vyprávěného příběhu, dramatické časy se tady lehce přeskupují. (...) Tento dusivý a nepochopený ženský svět není bez mužů, jen je tady figurují ženy. Fyzická absence samců, kteří jsou nutní k pokračování rodu, jen zvyšuje dusnou atmosféru této společnosti bez budoucnosti. Společnosti, kde matky děti nemají nebo o ně přijdou. (...) Gombárova inscenace a její styl nutí k mentální účasti publikum, které je nenuceně vtahováno do těchto neblahých osudů. V tom také tkví silný dramatický účinek inscenace, k němuž je tady potřeba více než jindy aktivní ochoty, a ne pouhého pasivního přihlížení. Vedle této divadelnosti a místy až blouznivé atmosféry se o zdařilý výsledek starají herecké výkony všech představelek, které dávají představení opravdu až magickou energii. Ukazují možnosti

svého hereckého rejstříku, jako třeba mimořádná Erika Kubálková v roli Surmeny, Eva Jelínková jako zlověstná Josifčena či Janigena Radky Coufalové. Přirozeným těžištěm večera je potom starší Dora Idesová v podání Svetlany Janotové. (...)

Luboš Mareček, Lidové noviny, 29. 5. 2017

KDYŽ KREV NEJDE SMÝT

(...) Neléčily jen tělo. Člověka braly v celkové harmonii. Bohyně ze Žitkové, které představovaly pro mnohé poslední záchranu, nyní bohují i bosorkují na prknech Městského divadla Brno. (...) Nic nedostáváte na stříbrném podnosu a s pomocí Dory Svetlany Janotové se skoro detektivním pátráním prokousáváte spleťtým ženským rodokmenem. Janotová se svým mladším alter egem Nikol Wetterovou jsou skvěle sebrané – jedno tělo, jedna duše. Z ostatních postav vynikají herečky, které se musí popasovat s mužskými minirolemi, zatímco jediný skutečně mužský element Jakoubka Vojtěcha Blahuty plně zapadá do konceptu a nádechu hry. Brněnské *Žitkovské bohyně* stavějí na kontrastní scénografii Evy Jirikovské kombinující dřevěná a přírodní motivy

se zářivkami a železnou klecí prýstíci symbolikou. Nelehké téma se nesnaží zlehčovat. Proč taky. Osudu člověk možná uteče. Každou chvíli vás může trefit jako bumerang. Zrádně a do zátylku. Sebe nevypereš. Pořád proudí. Teče. Tepe. *Krev je krev.*

Klára Tesařová, Kult, červen 2017

AGENT ZMIZEL PO ANGLICKU: BREXIT

Svatá autorská trojice Petr Štěpán–Jan Šotkovský–Stanislav Slovák stvořila pro mateřské Městské divadlo Brno kousek, který – když pánbů dopustí – bude se hrát až do jejich odchodu do zasloužené penze: *Bítls*. (...) V které si přiměstské dědině u Brna chystají hody. Soudruzi si lámou hlavu, kdo jim na nich bude hrát, a pak se to všechno semele. Její Veličenstvo, dodnes královna, vyšle do Brna agenta 006 z MI6, v sokolovně, pardon, v kulturáku se mihnou i Doyle a Bodie, a když si kluci poprvé čichnou k marjance, zjeví se u Ponávky celá rocková scéna 60. let včetně Freddieho Mercuryho, ještě uklízečky. A nakonec i Alžběta II. *Bítls* v Brně, to je gejzír nápadů, gagů a hlášek („Zmizím po anglicku. Brexit!“ vece 006), kousavých srovnání západu a východu. (...) Skvostná inscenace!

Jiří P. Kříž, Právo, 16. 3. 2017

BÍTLIS. TAKÉ JSTE SI ZABÍTLILI?

(...) Jsme v roce 1967 a v Československu kvete socialismus ještě bez lidské tváře, ti tři mladíci z Beatrolls mají všelijaké trable s vrchností, ztělesněnou předsedou MNV, jeho podržtaškou (to znamená poskokem), kantory ve škole a rodiči, kteří všichni jsou tak či onak zapojeni do budování lepších zítřků, jak nám tenkrát mazávali suchý chleba. A ona vrchnost má zase plné gatě kvůli onomu cizinci, o kterém nikdo netuší, co

je zač a co tam pohledává. Co kdyby to byl špi-on? Nebo hůř, tajná kontrola z ministerstva? (...) Kluci se probíjejí všelijak s cílem hrát na místních hodech. (...) „Vy innostranec, da?“ zkoušejí se domluvit s Ringem jediným cizím jazykem, který znají, a když se jim to nakonec rukama – nohama povede, Ringo jim v kapele doplní bubeníka a všichni poznají, že beat bez bicích není žádný beat. (...) Hudba je od Beatles, hraje ji orchestr MdB umně ukrytý a je perfektně zaranžovaná. A když říkám perfektně, tak to také tak myslím. (...) Kostýmy vás potěší různými fintami zdůrazňujícími tehdejší poměry v socialistickém oblékání. A herecké výkony? Páni herci si hru užili nejméně tak dobře jako publikum. Ještě nikdy jsem neviděl tolik rozchechtaných dědků, pardon, pánů v mých letech, a dam v těch úplně nejvíce nejlepších letech. Inu, vzpomínky na mládež dělají své. (...)

Vratislav Mlčoch,
www.babočka.vram.cz, 13. 3. 2017

**BÍTLA: MUZIKÁL VTIPNÝ JAKO HOŘÍ,
MÁ PANENKO A OPOJNÝ JAKO HAIR**
Píše se rok 1967. V malé vesnici nedaleko Brna

sní svůj sen o rockové kapele Juřan, Žanek a Pavlík. Ve Velké Británii dostává zvláštní úkol od královny agent 006. Zmizel totiž člen kapely Beatles Ringo Starr. Jak se oba příběhy propojí? A jak to dopadne, když se na hity legendárních „Brouků“ naroubuje příběh tří kluků z Moravy? Muzikál *Bítlá* (...) napsali dramaturg Jan Šotkovský, herec Petr Štěpán a rovněž herec a zároveň i režisér inscenace Stano Slovák. Zápletku založili na myšlence, že kapelu Beatles na čas opustil Ringo Starr, který odešel hledat své kořeny. Najde je právě ve vesnici nedaleko Brna, kde se chystají hody a kde trojici kluků chybí v kapele bubeník. K tomu si přimyslete moravský kolorit, vesnický výbor s přitroublým předsedou a jeho podržtaškou a klučiči touhu po rebelství. Perfektní jsou v představení hlavně skvěle vypointované dialogy, u nichž se musíte velmi často smát. (...) Spojení písniček Beatles s příběhem party kluků vyšlo na výbornou a představení nabízí směsici hitů a neskutečné zábavy. (...) Muzika a příběh se doplňují skvěle a bez zaškrbnutí. Kluci mají kapelu a chtějí hrát rock. A co jiného než Beatles. Učitelce (přesněji: soudružce učitelce) ruštiny dokonce napíší text songu *Love me do*

z abuce na tabuli a přesvědčí ji, že „Lavmidu“ je jméno uzbeckého bojovníka za svobodu. Odvážně ho pak mohou oslavovat písní přímo v hodině ruštiny. A co asi zpívá agent 006, který hledá ztraceného člena Beatles, když vstoupí do divčích ložnic? Co jiného než *Oh Darling!* Hity jsou světové, ale příběh je náš, přitom vše báječně funguje. (...) Městské divadlo Brno je scénou, která místy sází na osvědčené tituly a má nebo měla na repertoáru perly. (...) Muzikál *Bítlá* do této koncepce zapadá, ale tentokrát se spojila jistota s invencí. Báječnou muziku rámuje originální a divácky velmi vděčný příběh. (...) Pokud se chcete dobře pobavit a máte rádi „Brouky“ a formanovský humor, *Bítlá* vám určitě padnou do noty.

Simona Polcarová, www.polcarka-pr.cz, 7. 2. 2017

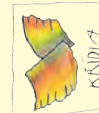

BRNĚNSKÉ KOLO SE NA BISKUPSKÉM DVOŘE ROZTOČILO NA PLNÉ OBRÁTKY (MINIGLOSA)

(...) Děj se točí kolem tří reálných sourozenců Alenky, Elenky a Janíka Juráčekových, (...) kteří jdou na exkurzi do muzea se strejdou Tondou (ten už je fiktivní, ztvárňuje ho Michal Isteník). (...) Mimochodem, úvodní scénu v muzeu si pro sebe nádherně ukradla „brigádnice“ Dagmar Křížová. Strejda Tonda, plným jménem Antonín Cajthaml, je vynálezce a jak se brzy ukáže, jeden ultra tajný exponát, založený na kole, má něco společného se samotným Thomasem Alvou Edisonem. Také se do příběhu přikutalí kolář Birk (energický Dušan Vítáček), z něhož bude tumpachový i Vodník z Rusalky, a také se tu objeví další osobnosti Brna: Babinský, Nataša Gollová, mistři světa v kolové – bratři Pospíšilové. A aby toho nebylo málo, děti musí společně s třemi Strážci času, (nemůže je hrát nikdo jiný než bardi Zdeněk Junák, Ladislav Kolář a Josef Jurásek), zabránit krádeži Věstonické venuše. Přičemž Ondřej Studénka a Jakub Uličník ztvárňují dva zlodějské naivy až poplety, kteří trochu absolvovali drobný kousíček cesty strojem času z devadesátých let minulého století. (...) Máme tu zkrátka víceméně vše, co od autorů z dřívějších děl dobře známe a dobře to funguje.

KŘÍDLA 2016/2017

Nejpopulárnější herec sezóny

Nejpopulárnější herečka sezóny

Nejpopulárnější inscenace sezóny (zaškrtněte)

Friedrich Dürrenmatt / Frank V.
Jiří Bročeka, Jan Rychlík, Václav Hala / Limonádový Joe
Marc Norman, Tom Stoppard, Lee Hall / Zamilovaný Shakespeare

Larry David / Ryba potmě

Thomas Weehan, Christopher Curtis / Chaplin
John Steinbeck / O myších a lidech

Stanislav Slovák, Jan Šotkovský, Petr Štěpán / Bítlá

Milos Štědrňák, Milan Uhlíř / Víki kráčí za šestým

Kateřina Tučková, Dodo Gombár / Žitkovské bobytě
Stanislav Slovák, Jan Šotkovský, Petr Štěpán / Brněnské kolo

Nejvýraznější tvůrčí počin

(dramaturgie, scéna, kostýmy, scénická hudba, choreografie,
rekvizity, masky, vlásenky, plakát, program ap.)

Adresa, (e-mail):

Jméno:

Sami tomu s oblibou říkají „balábile“, já tomu rád říkám „roztomilůstky“. Popkulturní odkazy, zdařilá umělecká licence, dramaturgický švih, humor na každém kroku, chytlavé písně, to jsou ty správné ingredience chutného žánrového guláše. Písničku *Chce to tým*, která uzavírá první polovinu představení, si jistě budete broukat ještě dlouho po skončení představení, zcela neironicky lze dodat: „I kdybyste nechtěli.“ A což teprve zásadní momenty příběhu, které nám představí Cajthamlovu lásku Márinku, v rytmu operety, kde září Kristýna Daňhelová, Lukáš Janota a Jan Brožek v mileneckém víceúhelníku!! Jasný highlight večera. (...) Jedná se tedy v základu o velmi pohodovou open-air podívanou a lze předpokládat, že v uzavřené variantě kamenného divadla by nefungovala tak dobře, ale takto ji slupnete jako velice chutnou letní jednohubku, kombinovanou díky scénografii Jaroslava Milfajta a mappingu Petra Hlouška i s prima vizuálním zážitkem. (...)

Ondřej Doubrava, www.musical.cz, 11. 7. 2017

ROZHOVOR: DUŠAN VITÁZEK

(...) Za své mnohaleté působení v Městském divadle Brno jste si vyzkoušel bezpočet zajímavých, často hlavních rolí. Máte ještě nějaký dosud nesplněný herecký sen?

Žádný herecký nesplněný sen nemám. Šlo to v mém životě od jednoho momentu tak strašně rychle, že jsem o těch hrách a rolích ani nevěděl, natož abych o nich mohl snít. Ale třeba teď zpětně musím přiznat, že při hraní *Zamilovaného Shakespeara* si vždy uvědomím, že už si nikdy nezahraju Romea. Škoda že jsem neměl v mládí takový rozhled, abych o tom mohl snít. (...)

Jste znám jako muzikálový herec, dostal jste dvě Ceny Thálie. Jaká jsou specifika muzikálu oproti klasické činohře? Co vše musí účinkující zvládnout, aby se stal dobrým muzikálovým hercem?

Nejzákladnější předpoklad je, že mu nesmí připadat blbý vyjadřovat se skrz hudbu nebo píseň, i když reálně hraje třeba vážnou situaci, což mnoha činohrám blbý připadá. To je takový základní vnitřní pocit, řečeno zcela prag-

maticky. Obecně ale musí mít všechny technické složky nadřilované tak, aby se mohl plně oddat sdělení informace, příběhu, pocitu... I když třeba ví, že za čtyři takty se musí něco stát a nejde to nijak oddálit. Musí zvládnout celý ten cirkus tak, aby to žádný cirkus nebyl. (...)

Vaším snem, na jehož uskutečnění momentálně pracujete, je vydat sólovou desku. V jakém stadiu je její příprava?

Příprava je v plném proudu. Všechny nástroje a vokály jsou nahrané a vše se připravuje k finálnímu mixu, vydání a koncertu. (...)

Kdo je autorem písní a jaký bude hudební styl alba, pokud jej lze nějak charakterizovat?

Autorem písní jsem já sám, takže je to autorská deska. O aranžmá písní a vůbec celou nahrávku se stará Lukáš Janota, hudební producent alba. Nedokážu si představit, že bych na tom spolupracoval s kýmkoli jiným, a proto moje album vzniká právě teď a tady. Co se týče obsahu písní, mohla by to být klidně multizánrovka, protože tam budou balady, blues, rock, pop. (...) Občas si děláme legraci, že je to tatranský pop nebo pomofolk... Já bych ale klidně řekl pop-world-music...

Jste původem ze Slovenska. Odrazí se to nějak i ve vaší hudbě? V jakém jazyce budou vlastně texty?

Můj původ sa odrazí v mojej hudbe, ako valaška od kameňa, tristo hrmených! Robím si srandu, ale bude hodne slovenské. Pár jánošíkovských min-drákov. Verím, že vtipných. Slovenská balada, česká balada, jedna československá o Československu. Taký pekný mišmaš. Používam odkazy na Jara Filipa, Petra Lipu, Milana Lasicu a iných. Moja rodina je prienikom Čiech, Moravskoslezska a Považia, no a ja som momentálne v Brne. V podstate by som potreboval, aby sa to isté, čo sa deje okolo mňa tu v Brne, dialo napríklad v Košiciach. Uvidíme, trebárs sa stane zázrak. (...)

V Brně jste vystudoval a jste tu v trvalém angažmá. Cítíte se po těch letech už „Brňákem jak poleno“?

Brno mám rád, ale ne. Moje duše je a musí být pořád v pohybu. Nikdy si nepřipadám jako „ten, co tam žije“, ať je to kdekoliv. Třeba první nápad na svůj koncert jsem měl takový, že bych byl někde bůhvídkde s pár kamarády a přenášel to po síti do všech hospod. Asi k tomu i v budoucnu dojde.

Eva Svobodová, *Kult*, červen 2017

Texty jsou redakčně kráceny.

Anketní lístek
Vhodíte, prosíme, do anketní schránky
u pokladny divadla nejpozději
30. 11. 2017

Městské divadlo Brno
Lidická 16, 602 00 Brno
komerční odd.: +420533316360
e-mail: komercni@mdb.cz

Spokojená středostavovská rodina se chystá po letech stěhovat – daleko, až někam za moře. Byt je vyklizený, nábytek na lodi, všechn zbylý majetek naskládán v krabicích. Všichni se těší na nový začátek, na nový život. Syn Andi se ještě musí rozloučit se svou dívkou, Frank a Klaudivie mají před sebou poslední večer v bytě, v němž žili po celých devatenáct let svého manželství. Když v tom se ozve zvonek – a za dveřmi stojí žena, Romy Vogtländerová. S úsměvem Klaudivii sdělí, že s jejím manželem měla v létě před čtyřiařtyřiceti lety vztah. A tehdy jí Frank přísahal věčnou lásku. Nyní si přichází jeho slib „vybrat“: chce, aby opustil ženu i syna, odešel s ní a už nikdy se nevrátil zpět...

Tato působivá a paradoxní vstupní situace otevírá jeden z nejpozoruhodnějších počinů současné dramatiky – *Ženu z dřívějšíka* Rolanda Schimmelpfenniga. Schimmelpfennig, v současnosti zřejmě nejuznávanější německý divadelní autor, je kromě mimořádné tvůrčí plodnosti (píše

nejméně jednu hru ročně – a přesto dokáže udržovat laťku kvality velmi vysoko) známý svou formální vynalézavostí a dostal tomu i v *Ženě z dřívějšíka*. Jednak si v ní pohrává s žánrovým určením: hra začíná skoro jako feydeauovská „dveřová“ fraška (v úvodní scéně vidíme manžela, jak za dveřmi schovává dávnou milenku a zapírá její přítomnost manželce), aby se postupně změnila bezmála v soudobou verzi antické tragédie (Schimmelpfennig ostatně na řadě míst vědomě odkazuje k mýtu o Médei), v které trest za nedodržení dávného slibu dopadne na celou rodinu... Za druhé se hra vyznačuje rafinovanými skoky v čase, kdy Schimmelpfennig ukáže třeba jen krátký výsek z jisté situace a posléze teprve předvádí, co k němu vedlo: poutavým způsobem tak provokuje i znejišťuje divácká očekávání.

Inscenací se poprvé představí brněnským divákům mladá nadaná režisérka **Alžběta Burianová** a nováčky v MdB jsou i další členové inscenačního týmu: **Pavla Kamanová** (scéna a kostýmy) a **Jakub Kudláč** (hudba). *Ženu z dřívějšíka* uvedeme v překladu **Josefa Balvína**, dramaturgy inscenace budou **Jan Šotkovský** a **Jiří Závíš**. Na jevišti pak budou v ústředních rolích k vidění **Igor Ondříček** (Frank), **Radka Coufalová** (Klaudivie), **Markéta Sedláčková** (Romy Vogtländerová), **Vojtěch Blahuta** (Andi) a **Eliška Skálová** (Andiho přítelkyně Tina). Premiéra inscenace se odehraje na Činoherní scéně 4. a 5. listopadu 2017.

-jš-

PARTNEŘI DIVADLA

JSC BRNO s.r.o.

MEDIÁLNÍ PARTNEŘI

DOKOŘÁN ŘÍJEN 2017 Městské divadlo Brno

Ředitel:

Stanislav Moša
Lidická 16, 602 00 Brno
Tel.: +420 533 316 320
+420 533 316 360

www.mdb.cz

Šéfredaktor:
Jef Kratochvíl

Tisková mluvčí:
Lenka Pazourková
Grafická úprava:
Petr Hloušek,
Petr Konečný

Periodikum registrováno
pod číslem MK ČR E 12150
227. číslo

Vydalo MdB za finanční podpory

Ministerstva kultury ČR

Uzávěrka: 19. 9. 2017

Náklad 5 600 ks

Titulní strana:

druhý Divadelní salón

Zadní strana:

O myších a lidech

foto Tino Kratochvíl

John
Steinbeck

O MYŠÍCH A LIDECH

režie Petr Gazdík

RYBA POTMĚ

24. a 25. října 2017
na Hudební scéně

Svízně napsaná situační komedie... Krátké, dobře pointované dialogy... Jedna rozvětvená rodina s poněkud pokřivenými vztahy může být nevytěžitelnou studnicí humoru... Komedie plná vtipných dějových zápletek z obyčejného domovského či nemocničního prostředí... Kdo ovšem večer nasazuje skutečnou korunu zábavné záležitosti, je Zdena Herfortová. Tento nesmírně živý a spontánní komediální projev je hereckým uragánem... Tolik z novinářských kritik a recenzí. Přijďte se přesvědčit na vlastní oči!

TENISOVÝ TURNAJ DIVADELNÍKŮ

2. a 3. 9. 2017

na kurtech BLTC v Brně v Lužánkách

Na kurtech BLTC v Lužánkách proběhl již čtrnáctý ročník Tenisového turnaje divadelníků. Hlavní kategorii „Král“ ovládl Tomáš Sagher, jako druhý skončil Jiří Mach a jako třetí muzikant Václav Fila. V kategorii „Šašci“ zvítězil Patrik Bořecký, druhé místo obsadil Jakub Przebinda a bronz vybojoval Jan Brožek. Ve čtyřhře dominoval Jaroslav Buben a Jiří Horký.

TENISOVÝ TURNAJ DIVADELNÍKŮ